

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/74/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117234564
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5117234564.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: H. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX, XXX XX R., zastúpeného splnomocneným zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Jozef Plačko s. r. o., so sídlom Centrum 27/32, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 47 241 411, proti žalovanému: Urbárske spolumajiteľstvo, pozemkové spoločenstvo Setechov, so sídlom Setechov 430, 013 53 Petrovice, IČO: 42065691, zastúpenému splnomocneným zástupcom: AKSK, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 15, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 859 711, za účasti intervientov: 1/ E. M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. č.p. XXX/X, XXX XX U. J., okr. P., M. republika, 2/ L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. p.č. XXXX/XA, XXX XX U. J., okr. P., M. republika, zastúpených splnomocneným zástupcom: JUDr. Ireneusz Piotr Giebel, advokát so sídlom J. XX, XXX XX Q., o zaplatenie sumy 1.075,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu, žalovaného a intervenientov 1/ a 2/ na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25C/98/2017-743 zo dňa 23. júna 2020, takto

r o z h o d o l :

rozsudok okresného súdu vo výroku II. v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 429,- eur a vo výroku III. p o t v r d z u j e .

Vo výroku II. v časti úrokov z omeškania rozsudok okresného súdu m e n í t a k , že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 429,- eur od 28.02.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu z a m i e t a .

Vo výroku I. z o s t á v a rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovaný a intervenienti 1/ a 2/ na strane žalovaného m a j ú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,20 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „okresný súd“) rozsudkom č. k. 25C/98/2017-743 zo dňa 23.06.2020 rozhodol tak, že konanie o zaplatenie sumy 425,- eur s príslušenstvom zastavuje (výrok I.). Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 429 eur spolu s: - 5,05 % p.a. úrokom z omeškania ročne zo sumy 234,- eur od 28.12.2017 do zaplatenia, - 5,05 % p.a. úrokom z omeškania ročne zo sumy 195,- eur od 28.12.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V zbytku súd žalobu zamietá (výrok III.). Žalovaný a intervienti v rade 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,20 % (výrok IV.).

1.1 Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 28.12.2017 domáhal zaviazat' žalovaného zaplatiť mu sumu 1.075,- eur s 5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 375,- eur od 31.12.2014 do zaplatenia, - 5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 325,- eur od 31.12.2015 do zaplatenia, - 5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 375,- eur od 31.12.2016 do zaplatenia a úhrady trov konania. Ako dôvod uviedol, že je fyzickou osobou, členom pozemkového spoločenstva žalovaného

titulom zmluvy o nájme nehnuteľností (a dodatkov) vyplývajúceho z podielového spoluvlastníctva v nehnuteľnostiach, ktoré obhospodaruje žalovaný ako pozemkové spoločenstvo - ako spoločnú nehnuteľnosť. Žalovaná suma 1.075,- eur predstavuje hospodársky výsledok (podiel na zisku) na spoločnej nehnuteľnosti za r. 2014 až 2016 pripadajúci na žalobcu ako člena spoločenstva žalovaného, ktorý je podielovým spoluvlastníkom v nehnuteľnostiach v katastrálnom území (ďalej len „k.ú.“) J., ktoré sú vedené na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXX, s podielom žalobcu 2500/133700-ín. Výška žalovanej sumy predstavovala za r. 2014 sumu 375,- eur, za r. 2015 sumu 325,- eur a za r. 2016 sumu 375,- eur. Zročnosť nároku bola za r. 2014 dňom 07.12.2014, za r. 2015 dňom 13.12.2015 a za r. 2016 dňom 04.12.2016 a to s odkazom na dátumy uznesení výročných členských schôdzí za r. 2014, 2015 a 2016 (body 3/ uznesení z čl. 710, 711 a 712 spisu). Odo dňa podania žaloby t.j. 28.12.2017 si žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z jednotlivých žalovaných súm, ktoré sumy mali byť vyplácané žalobcovi vždy odo dňa schválenia výplaty výročnou členskou schôdzou.

1.2 Žalovaný (subjekt so zápisom do registra spoločenstiev s právnou subjektivitou) žiadal žalobu zamietnuť s poukazom na to, že podľa § 8 ods. 1 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 97/2013 Z. z.“) spoločnou nehnuteľnosťou na účely tohto zákona sa rozumie jedna nehnuteľná vec (jeden majetkový substrát), ktorá môže pozostávať z viacerých pozemkov a na ktorú sa vzťahujú osobitné predpisy. V konkrétnom prípade žalobcovi neprislúcha nárok na vyplatenie podielu na zisku za uplatnené r. 2014 - 2016, pretože žalobca je podielovým spoluvlastníkom len v nehnuteľnostiach, ktoré sú v k.ú. J. (nie na celej spoločnej nehnuteľnosti k.ú. J. a k.ú. E.). Podľa neho, aby mohol byť vyplatený podiel na zisku spoločenstva za r. 2014 až 2016 zo spoločnej nehnuteľnosti, musel by byť žalobca spoluvlastníkom v nehnuteľnostiach nielen v k.ú. J., ale aj v nehnuteľnostiach v k.ú. E.. Mal tak za to, že došlo k protizákonnému rozdeleniu podielu na spoločnej nehnuteľnosti dedením v urbáre alebohej R. M., rod M. tak, že jeden dedič dedením získal podiely v nehnuteľnostiach v k.ú. J. a druhý dedič (dedičia) podiel na spoločnej nehnuteľnosti v k.ú. E., čo bráni vyplateniu hospodárskeho výsledku v žalovanej výške. Vzhľadom k tomu, že nedošlo k vyporiadaniu podielov na spoločnej nehnuteľnosti súčasných spoluvlastníkov - dedičov (tak, aby súčasní dedičia vlastnili podiely na spoločnej nehnuteľnosti aj v k.ú. J. a aj v k.ú. E.) po predchádzajúcej právnej predchodkyni R. M., žalovaný odmietol vyplatiť žalobcovi podiel žalobcu - zisk (zodpovedajúci výmere a hlasom na spoločných nehnuteľnostiach len v k.ú. J.). Rozdelenie spoločnej nehnuteľnosti medzi dvoch dedičov po R. M., v dvoch katastrálnych územiach v spoločenstve žalovaného, považoval žalovaný za nezákonné (nezákonný prechod s odkazom na § 4 ods. 1 zák. č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách, ďalej len „zák. č. 181/1995 Z. z.“).

1.3 Intervenienti 1/ a 2/ na strane žalovaného (ďalej len „intervenienti 1/ a 2/“) vstúpia do konania na základe oznámenia listom zo dňa 24.10.2019) sa stotožnili s vyjadrením žalovaného. Uvedli, že pokiaľ dedili dvaja synovia alebohej R. M. spoločnú nehnuteľnosť, malo dôjsť k rozdeleniu podielu alebohej na spoločnej nehnuteľnosti určitým podielom (napr. po 1-ci) v nehnuteľnostiach, ale v obidvoch katastrálnych územiach (J. a aj E.) u oboch dedičov. Boli ochotní zmluvne vyporiadať podiely na spoločnej nehnuteľnosti v k.ú. J. a k.ú. E. tak, ako si to želal žalovaný (previesť si navzájom podiely na spoločnej nehnuteľnosti tak, aby žalobca a aj intervenienti 1/ a 2/ boli podielovými spoluvlastníkmi v nehnuteľnostiach v obidvoch katastrálnych územiach s podielmi na nich pripadajúcich po nebohej, aby žalovanému do budúcnosti nič nebránilo vyplatiť podiely spoluvlastníkov - členov urbáru). Na základe takéhoto navrhovaného prerozdelenia by mal žalobca 13 hlasov a intervenienti 1/ a 2/ spolu 12 hlasov (po 6 každý) na celej spoločnej nehnuteľnosti, v obidvoch katastrálnych územiach (troch listoch vlastníctva). Spochybňovali základ uplatneného nároku žalobcu (považovali žalobu za predčasnú), k výške uplatneného nároku žalobcom sa vyjadriť nevedeli.

1.4 Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu a oboznámením sa s listinami. Na základe Notárskej zápisnice napísanej na Notárskom úrade v Považskej Bystrici dňa 21.04.2004, notárom JUDr. Alenou Hromkovou, so sídlom v H. T., F. I. U. XX/XX, pod č. N 73/2004, NZ 33667/2004, bolo vydané Osvedčenie o právne významnej skutočnosti, podľa ktorého bola pod radovým číslom 43. R. M., rod M., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. č. XXX zapísaná ako podielová spoluvlastníčka v podiele 2500/133700-ín v nehnuteľnostiach k.ú. J. ako: - EKN parcela 253 les o výmere 113998 m², - EKN parcele 632 les o výmere 58708 m², - EKN parcela 275 les o výmere 233057 m², - CKN parcela 265 les o výmere 12020 m², - CKN parcela 630 les o výmere 99130 m², - CKN parcela 316 les o výmere 11634 m², - CKN parcela 631 les o výmere 13257 m². Následne na základe Notárskej zápisnice napísanej na Notárskom úrade v Považskej Bystrici dňa 21.04.2004 notárom JUDr. Alenou Hromkovou, so sídlom v H. T., F. I. U. XX/XX pod č. N 74/2004, NZ 33672/2004 bolo vydané Osvedčenie o právne významnej skutočnosti podľa ktorého bola pod radovým číslom 44/ R. M., rod M., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. č. XXX zapísaná v podiele 2500/133700-ín v nehnuteľnostiach k.ú. E. ako: - CKN parcela 3871/3 les o

výmere 704 m², - CKN parcela 2875/4 les o výmere 215339 m², - CKN parcela 2889/1 les o výmere 1713 m², - CKN parcela 3088/1 les vo výmere 722 m², - CKN parcela 3110/2 les o výmere 1104 m², - CKN parcela 3872/6 les vo výmere 112700 m², - CKN parcela 2890 les o výmere 166519 m², (aj CKN parcela 3104/2 t.t.p. o výmere 142 m², ktorá bola následne Dodatkom N 169/2005, NZ 57723/2005 zo dňa 28.11.2005 z notárskej zápisnice N 74/2004, NZ 33672/2004 zo dňa 21.04.2004 vypustená). Vyššie uvedené nehnuteľnosti k.ú. J. a k.ú. E. tvoria spoločnú nehnuteľnosť, obhospodarovanú spoločnosťou žalovaného. Ako člen spoločnosti (vzhľadom na výmeru na spoločnej nehnuteľnosti) mala R. M. 25 hlasov a tomu zodpovedala aj výška podielu na hospodárskom výsledku spoločnosti - zisku, ktorú výšku schvaľovala výročná členská schôdza žalovaného na konci kalendárneho roka a vyplácal žalovaný vždy do konca toho ktorého kalendárneho roka. R. M. zomrela dňa XX.XX.XXXX. Na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. 30D/326/05, Dnot 76/05 dňa 10.11.2005 boli (okrem iných) nehnuteľnosti k.ú. J. (okres T.) vedené na LV č. XXX, ako parcely reg. C: - parc. č. 265 les o výmere 12020 m², - parc. č. 316 les. p. 11634 m², - parc. č. 630 les. p. 99130 m², - parc. č. 631 les. p. 13257 m², ako parcely registra E: - parc. č. 253 les o výmere 113998 m², - parc. č. 275 les. p. 233057 m², - parc. č. 632 les. p. 58708 m² predmetom dedičskej dohody s podielom tam uvedeným vo výške 2500/133700-in, ktorý pripadol do výlučného vlastníctva právneho predchodcu žalobcu - jeho otca J. M.. Týmto rozhodnutím došlo k rozdeleniu spoločnej nehnuteľnosti spoločnosti žalovaného, pretože v tomto dedičskom konaní neboli prejednané nehnuteľnosti spoločnosti žalovaného v k.ú. E. (nehnuteľnosti v k.ú. E. zostali naďalej vo vlastníctve nebohej R. M.). J. M. zomrel dňa XX.XX.XXXX a na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. 4D/149/2013 zo dňa 03.03.2014 vyššie uvedené nehnuteľnosti v k.ú. J., vedené na LV č. XXX (CKN 265, 316, 630, 631 a EKN 253, 275, 632) zdedil v podiele jeho syn - žalobca. Žalobca uzatvoril dňa 01.12.2014 so žalovaným Zmluvu o nájme nehnuteľností, na základe ktorej predmetné zdedené nehnuteľnosti v zdedenom podiele prenajal žalovanému. Na základe dodatočného prejednania dedičstva po nebohej R. M., Osvedčením o dedičstve sp. zn. 13D/18/2013, Dnot 78/2013 zo dňa 28.04.2014 nehnuteľnosti v k.ú. E. (okres M.) vedené na LV č. XXXX ako parcely reg. C: - parc. č. 2875/4 les o výmere 215339 m², - parc. č. 2889/1 les. p. 1713 m², - parc. č. 2890 les. p. 166519 m², - parc. č. 3088/1 les. p. 722 m², - parc. č. 3110/2 les. p. 1104 m², - parc. č. 3871/3 les. p. 704 m², - parc. č. 3872/6 les. p. 112700 m², v podiely tam uvedenom zdedil druhý syn nebohej R. M. - H. M.. Menovaný zomrel dňa XX.XX.XXXX a na základe uznesenia Okresného súdu v Karvinej pod č.j. 36D/1973/2017-83 zo dňa 01.02.2019 vyššie uvedené nehnuteľnosti k.ú. E. (na dvoch LV), - vedené na LV č. XXXX (parcele CKN 2875/4, 2890, 3088/1, 3110/2, 3871/3, 3872/6), - vedené na LV č. XXXXX (parcele CKN 12484, 12513, 12527/1, 12527/2) v podiely ich právneho predchodcu 2500/133700-in, zdedili intervenienti 1/ a 2/ - každý v podiele 1-ice (na LV č. XXXX a č. XXXXX pre k.ú. E. je zapísaný s podielom 2500/267400-in však len intervenient 2/). Na základe vyššie uvedených dedičských titulov sa spoluvlastníkmi spoločnej nehnuteľnosti spoločnosti žalobcu stali dvaja právni nástupcovia nebohej R. M., a/ nehnuteľností v k.ú. J. syn J. M., b/ nehnuteľností v k.ú. E. syn H. M., a následne po nich, vyššie opísaným spôsobom dedičia (žalobca a intervenienti 1/ a 2/). 1.5 K predmetnému rozdeleniu a prechodu práv k spoločnej nehnuteľnosti (nehnuteľnostiam vedených v dvoch k.ú.) považoval súd za potrebné uviesť, že do dňa rozhodnutia okresného súdu žiadna strana sporu nepodala (a ani nechcela podať) na súd žalobu, ktorou by sa domáhala nápravy tvrdenej nezákonnosti vyplývajúcej z ktoréhokoľvek dedičského rozhodnutia, na základe ktorých dedičských rozhodnutí v minulosti došlo k rozdeleniu spoločnej nehnuteľnosti a následne prechodu spoluvlastníckych práv k nehnuteľnostiam v dvoch k.ú. po R. M., v prvom prípade na syna J. M. a v druhom prípade na syna H. M. a následne na ich právnych nástupcov. Doposiaľ nebol zákonným spôsobom spochybnený zápis spoluvlastníckych podielov právnych nástupcov po nebohej R. M. na LV č. XXX pre k.ú. J. a ani na LV č. XXXX a č. XXXXX pre k.ú. E. - s podielmi žalobcu alebo intervenientov 1/ a 2/ s podielmi tam zapísanými.

1.6 Dňa 28.12.2017 podal žalobca žalobu (vychádzajúc s vyššie uvedeného zákonného/nezákonného stavu), ktorou sa domáhal vyplatenia hospodárskeho výsledku - rozdeleného zisku žalovaného za r. 2014 až 2016 vo výške uplatnenej žalobou (s ohľadom na body 3/ uznesení z výročnej členskej schôdze zo dňa 07.12.2014, 13.12.2015 a 04.12.2016). Predmetný zisk vypočítal s ohľadom na vyššie uvedené uznesenia z výročných členských schôdz žalovaného a uplatnil žalobou: a/ r. 2014 vo výške 375,- eur, b/ r. 2015 vo výške 325,- eur, c/ r. 2016 vo výške 375,- eur, pričom žalobca je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť ako člen pozemkového spoločenstva žalovaného len v k.ú. J. (výpočet vykonaný s ohľadom na výmeru).

1.7 Ako súd vyššie uviedol v súčasnosti spoločnú nehnuteľnosť (jeden majetkový substrát) tvoria nehnuteľnosti - parcely nachádzajúce sa v dvoch k.ú., avšak: a/ v k.ú. J. sú stále zapísané na jednom LV č. XXX s podielom 2500/133700 na osobu žalobcu v parcelách CKN 265, 316, 630, 631, EKN 253, 275 a 632, b/ v k.ú. E. došlo k odčleneniu časti parciel a v súčasnosti sú zapísané na dvoch listoch

vlastníctva a to: - na pôvodnom LV č. XXXX s podielom 13/5348-ín na intervenientov 1/, 2/ v parcelách CKN 2875/4, 3871/3, 3871/6, - na novom č. LV XXXXX s podielom 13/5348 na intervenientov 1/ a 2/ v parcelách CKN 12484, 12513, 12527/1 a 12527/2. Výška výplaty nájomného bola schválená uznesením výročnej členskej schôdze: a/ dňa 07.12.2014 (bod 3) vo výške 17,- eur za hlas, b/ dňa 13.12.2015 (bod 3) vo výške 18,- eur za hlas, c/ dňa 04.12.2016 (bod 3) vo výške 215,- eur za hlas (správne 15,- eur - poznámka odvolacieho súdu).

1.8 S poukazom na vyjadrenia žalovaného a intervenientov 1/, 2/ zobral žalobca žalobu písomným podaním zo dňa 20.11.2019 späť v časti o zaplatenie sumy 425,- s prísl. a žiadal v tejto časti konanie zastaviť. S čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil žalovaný a aj intervenienti 1/, 2/. Čiastočné späťvzatie žalobca zdôvodnil nižšou výškou podielu na jeho spoločnej nehnuteľnosti, ktorú výšku podielu vypočítal vo vyššie uvedenom podaní. S poukazom na uvedené čiastočné späťvzatie žaloby, žiadal aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi: - sumu 650,- eur spolu s: - 5,05 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 221,- eur od 31.12.2014 do zaplatenia, - 5,05 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 234,- eur od 31.12.2015 do zaplatenia, - 5,05 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 195,- eur od 31.12.2016 do zaplatenia a uhradiť trovy konania. K predmetu uplatneného nároku po čiastočnom späťvzatí žaloby vo výške 650,- eur súd uviedol, že ani žalovaný a ani intervenienti 1/, 2/ nespochybňovali vyčíslenú výšku nároku žalobcom na sumu 650,- eur (po jednotlivých rokoch sumy 221,- eur, 234,- eur a 195,- eur). Títo spochybňovali nárok žalobcu ako taký - to čo spochybňovali vo svojich tvrdeniach pred čiastočným späťvzatím a to porušenie zákona s odkazom na § 4 zák. č. 181/1995 Z. z. Vzhľadom k tomu, že bola žaloba zobrať čiastočne späť (v časti o zaplatenie sumy 425,- eur s prísl.) so súhlasom žalovaného a intervenientov 1/ a 2/, súd rozhodol tak, že konanie v tejto časti zastavil. Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 144, § 145 ods. 1, 2, 3 a § 146 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C. s. p.“.

1.9 Následne okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 1 ods. 1, 2, § 19 ods. 1/, 2/, 3, § 20 ods. 1/, 2/, 3/ zák. č. 97/2013 Z. z., § 100 ods. 1, 2, § 101 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej len „Občianskeho zákonníka“.

1.10 Pre zosumarizovanie veci považoval za potrebné uviesť, že spoločnú nehnuteľnosť (jeden majetkový substrát, s ktorým hospodári žalovaný) tvoria parcely v dvoch katastrálnych územiach: a/ v k.ú. J., vedené na LV č. XXX, ako CKN parcely 265, 316, 630, 631, ďalej ako EKN parcely 253, 275 a 6312, v ktorých je žalobca podielovým spoluvlastníkom s podielom 2500/133700-ín, b/ v k.ú. E., vedené na LV č. XXXX, ako CKN parcely 2875/4, 3871/3 a 3872/6, s podielom intervenienta 2500/267400-ín, c/ v k.ú. E., vedené na LV č. XXXXX, ako CKN parcely 12484, 12513, 12527/1 a 12527/2, s podielom intervenienta 2500/267400-ín. Podiel v nehnuteľnostiach v k.ú. E. zdedili intervenienti 1/ a 2/ na základe dedičského rozhodnutia Okresného súdu v Karvinej č.j. 26D/1973/2017-83 zo dňa 01.02.2019 v bode II. uznesenia, avšak na LV č. XXXX a XXXXX je zapísaný ako spoluvlastník s vyššie uvedeným podielom len intervenient 2/. Žalovaný spolu s intervenientmi 1/ a 2/ tvrdili, že došlo k nezákonnému rozdeleniu a následnému prechodu podielov v pozemkoch tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť (v k.ú. J. a E.) po nebohej R. M. jednak v rámci: a/ dedičského konania Osvedčením o dedičstve č. k. 30D/326/05-32 zo dňa 10.11.2005 v k.ú. J. na syna nebohej J. M., b/ následne v rámci dedičského konania č. k. 13D/18/2013-9 zo dňa 28.04.2014 v k.ú. E. na syna nebohej H. M.. Odkazovali na ust. § 4 ods. 1 zák. č. 181/1995 Z. z. kde je uvedené, že podielové spoluvlastníctvo spoločnej veci je nedeliteľné a nemožno ho zrušiť a vyporiadať podľa osobitných predpisov (odkaz na §§ 141 a 142 Občianskeho zákonníka).

1.11 Vychádzajúc s vyššie uvedeného zákonného ustanovenia považoval súd za potrebné uviesť, že spoločná nehnuteľnosť je ako celok nedeliteľná (jeden majetkový substrát), má jednotný právny režim. V čase rozhodovania okresného súdu vo forme: a/ Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 30D/326/05 zo dňa 10.11.2005 (kedy došlo k rozdeleniu) platil § 4 ods. 1/, 2/, 3/ zák. č. 181/1995 Z. z., ktorý zákon vyslovene uvádzal, že podielové spoluvlastníctvo spoločnej nehnuteľnosti je nedeliteľné a nemožno ho zrušiť a vyporiadať podľa osobitných predpisov, b/ následne pri druhom dedičskom rozhodnutí osvedčení o dedičstve sp. zn. 13D/18/2013 zo dňa 28.04.2014 (za účinnosti zák. č. 97/2013 Z. z.) pozemky v k.ú. E. prešli do vlastníctva inej osoby, ako predchádzajúceho nadobúdateľa po nebohej. S ohľadom na skutkový stav a prihládajúc na ust. § 4 zák. č. 181/1995 Z. z. súd zastával názor, že vyššie uvedenými dedičskými rozhodnutiami nedošlo k takému postupu súdu, ktorým by došlo k porušeniu ustanovenia § 4 zák. č. 181/1995 Z. z. Predmetné znamená, že nedošlo k rozdeleniu podielového spoluvlastníctva spoločnej nehnuteľnosti, resp. zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti, ale k prechodu spoluvlastníckeho podielu právneho predchodcu - u nehnuteľností zapísaných v dvoch katastrálnych územiach, na dvoch odlišných spoluvlastníkov (pričom podielové spoluvlastníctvo na spoločnej nehnuteľnosti zostáva nezmenené - bez neprípustného následku). Ďalej súd uviedol, že pokiaľ by jeho vyššie prezentovaný názor bol nesprávny, k veci považoval za potrebné

zásadne uviesť nasledovné: a/ prvé dedičské rozhodnutie po nebohej R. M. sp. zn. 30D/326/2005 zo dňa 10.11.2005 je právoplatné dňom 10.11.2005 (v súčasnosti už nemenné), b/ druhé dedičské rozhodnutie po nebohej R. M. sp. zn. 13D/18/2013 zo dňa 28.04.2014 je právoplatné dňom 28.04.2014 (v súčasnosti už nemenné). Dnes už dávno právoplatné dedičské rozhodnutia Okresného súdu Žilina vytvorili právny stav, na základe ktorých dedičských rozhodnutí bol/je: a/ podielovým spoluvlastníkom na parcelách v k.ú. J. jeden syn nebohej R. M. (t.č. po ňom jeho právny nástupca - žalobca), b/ podielovým spoluvlastníkom na parcelách v k.ú. E. druhý syn nebohej R. M. (t.č. po ňom jeho právny nástupca - intervenient (i)), obaja a všetko na spoločnej nehnuteľnosti, ktorú má v nájme žalovaný. Žalovaný je povinný vyplatiť vždy ku koncu kalendárneho roka výšku nájomného (podiel na zisku), vo výške schválenej výročnou členskou schôdzou žalovaného, s ohľadom na počet hlasov urbárika - nájomcu, ktorý podiel na spoločnej nehnuteľnosti ešte žijúcej R. M. predstavoval 25 hlasov. Ako už viackrát uviedol, majetkový stav vytvorený vyššie uvedenými dedičskými rozhodnutiami je dnes zapísaný na listoch vlastníctva pre k.ú. J. a k.ú. E. na spoločnej nehnuteľnosti bez toho, aby ktokoľvek z dedičov po nebohej R. M. alebo iná osoba prejavila legitímny záujem vytvorený stav dedičskými rozhodnutiami súdu riešiť zákonným spôsobom (podať napr. žalobu o určenie vlastníckeho práva, previesť spoluvlastnícke podiely na spoločnej nehnuteľnosti, inak). Žalovaný hospodári na spoločnej nehnuteľnosti, vytvára určitý hospodársky výsledok, ktorý hospodársky výsledok (jeho časť zodpovedajúcu počtu hlasov) by mal vyplatiť konkrétnemu členovi urbáru (aj dedičovi - dedičom po nebohej R. M.), ktorý zdedil(i) podiel na spoločnej nehnuteľnosti a s ktorým(i) by mal mať žalovaný uzatvorenú nájomnú zmluvu.

1.12 Pokiaľ žalovaný vyslovene nesúhlasil s vyššie opísaným právnym stavom (s ohľadom na stav zápisov na listoch vlastníctva v uvedených katastrálnych územiach), nemôže si hospodársky výsledok pripadajúci na spoluvlastníka ponechať pre seba s odôvodnením, že zápis vlastníckych práv spoluvlastníka - spoluvlastníkov ku spoločnej nehnuteľnosti na listoch vlastníctva je v rozpore so zákonom. Takéto tvrdenie využívať a v prípade uplynutia 3 ročnej premlčacej lehoty odo dňa zročnosti hospodárskeho výsledku schváleného výročnou členskou schôdzou nevyplatiť (s odkazom na premlčanie nároku). Pokiaľ ktokoľvek nedokáže/nehce/nemá dôvod zákonným spôsobom ovplyvniť stav zápisov na jednotlivých listoch vlastníctva pre k.ú. J. a E. na spoločnej nehnuteľnosti, príslušný hospodársky výsledok môže žalovaný napr. zložiť do notárskej úschovy, popr. vyplatiť celú alebo pripadajúcu časť hospodárskeho výsledku niektorému so spoluvlastníkov a takto si splniť povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona. Hoci takýto postup splnenia záväzku žalovaný v predmetnej veci naznačoval, nikdy uvedené nenaplnil - zisk pripadajúci na 25 hlasov nebohej R. M. si ponechal pre seba. Pokiaľ žalobca podal žalobu o zaplatenie nájmu - podielu na zisku za r. 2014 až 2016 za prezentovaného stavu podľa názoru súdu, nič nebránilo žalovanému (keďže plnenie nezložil do úschovy), aby žalovaný alikvotnú časť nájmu (podielu na zisku) vyplatil žalobcovi s ohľadom na výšku spoluvlastníckeho podielu v parcelách k.ú. J., vedených na LV č. XXX, CKN parciel 265, 316, 630, 631 a EKN parciel 253, 275, 632, ktoré parcele v rozsahu spoluvlastníckych práv žalobcu si písomnou zmluvou prenajal od žalobcu žalovaný, ktorý na prenajatých parcelách podniká (tvorí zisk).

1.13 K predmetu veci ďalej súd uviedol, že žalovaný odsúhlasil na Výročnej členskej schôdzi vo forme uznesenia každý rok výplatu nájomného (zisku): a/ dňa 07.12.2014 za r. 2014 - 17,- eur za hlas, b/ dňa 13.12.2015 za r. 2015 - 18,- eur za hlas, c/ dňa 04.12.2016 za r. 2016 - 15,- eur za hlas. Podľa tvrdenia žalobcu (nespochybené žalovaným a ani intervenientmi 1/ a 2/), nárok na výplatu uvedeného nároku vzniká dňom schválenia nároku za ten ktorý kalendárny rok a to za r. 2014 dňom 07.12.2014, za r. 2015 dňom 13.12.2015 a za r. 2016 dňom 04.12.2016. Od uvedených dátumov začala plynúť lehota na uplatnenie nároku spoluvlastníkov pozemkov tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť voči žalovanému na plnenie. Žalobca sa podanou žalobou podanou na súd dňa 28.12.2017 domáhal (po úprave výšky nároku za jednotlivé r. 2014 - 2016 vo forme späťvzatia časti uplatneného nároku) výplaty, zohľadniac výmeru podielu žalobcu v nehnuteľnostiach v k.ú. J., tomu zodpovedajúcich 13 hlasov (uznaných v konaní intervenientami 1/, 2/), s ohľadom na schválenú výšku výplaty za jeden hlas uzneseniami výročných členských schôdzí súm: a/ za r. 2014 vo výške 221,- eur (17,- eur x 13 hlasov, spolu uplatnených 221,- eur), b/ za r. 2015 vo výške 234,- eur (18,- eur x 13 hlasov, spolu uplatnených 234,- eur), c/ za r. 2016 vo výške 195,- eur (15,- eur x 13 hlasov, spolu uplatnených 195,- eur). Výšku upraveného nároku za jednotlivé r. 2014 až 2016 žalovaný a ani intervenienti 1/ a 2/ nespochybnili, preto súd bez ďalšieho považoval predmetný výpočet nároku aj s ohľadom na vyššie uvedený spôsob výpočtu žalobcom za správny.

1.14 Žalovaný na pojednávaní dňa 23.06.2020 vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku za r. 2014 v sume 221,- eur keď uviedol, že pokiaľ je nárok žalobcu zročný dňom 07.12.2014, žaloba bola na súd podaná dňa 28.12.2017, bol nárok žalobcu v tejto časti premlčaný.

1.15 S poukazom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, že zaviazal žalovaného k úhrade sumy 429,- eur (za r. 2015 sumu 234,- eur + za r. 2016 sumu 195,- eur), ktorú sumu 429,- eur bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na zročnosť nároku za r. 2014 dňom 07.12.2014 a uplatnenie nároku žalobcu na súd dňom 28.12.2017, považoval nárok žalobcu v tejto časti za premlčaný a v tejto časti návrh žalobcu zamietol. O úroku z omeškania súd rozhodol v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a keďže si nárok žalobca uplatnil dňom 28.12.2017 a úrok z omeškania vo výške 5,05 % si uplatnil dňom 28.12.2017, priznal mu úrok z omeškania od uvedeného dátumu tak ako uviedol vo výroku rozsudku.

1.16 Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ust. § 262 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, 2 C. s. p. O trovách konania rozhodol s ohľadom na úspech/neúspech strán sporu v konaní a priznal úspešnejším - žalovanému a intervenientom 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu úspechu v spore 20,20 %.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný zo dňa 21.08.2020 prostredníctvom splnomocneného zástupcu a to do výrokov II. a IV. podľa ust. § 365 ods. 1/ písm. f/ a h/ C. s. p. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté výroky rozhodnutia tak, že a/ žalobu v časti, ktorej súd I. inštancie vyhovel zamietla a b/ v časti, ktorej rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a zároveň, aby žalovanému priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1 V odvolaní uviedol, že predmetom tohto konania je žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy z titulu toho, že je podielovým spoluvlastníkom jednej časti (nie všetkých) pozemkov tvoriacich súčasť spoločnej nehnuteľnosti v zmysle chápania tohto pojmu podľa ust. § 8 ods. 1 zák. č. 97/2013 Z. z., podľa ktorého platí, že „spoločnou nehnuteľnosťou na účely tohto zákona sa rozumie jedna nehnuteľná vec, ktorá môže pozostávať z viacerých pozemkov a na ktorú sa vzťahovali osobitné predpisy. Podielové spoluvlastníctvo spoločnej nehnuteľnosti možno zrušiť a vyporiadať podľa osobitného predpisu. Spoločnou nehnuteľnosťou nie je stavba“. Osobitne poukázal na to, že žalobca je v katastri nehnuteľností dodnes vedený ako podielový spoluvlastník len vo vzťahu k niektorým pozemkom tvoriacim súčasť spoločnej nehnuteľnosti. Podľa právnej teórie platí, že „vecou je každý ovládateľný hmotný predmet alebo ovládateľná prírodná sila za predpokladu, že slúžia ľudským potrebám“. V riešenom prípade bolo nepochybné, že nehnuteľnosti vedené pre k.ú. E. na LV č. XXXX a XXXXX a pre k.ú. na LV č. XXX sú v zmysle definície pod bodom 2/ ako celok jednou vecou, jednou nehnuteľnosťou, čo je podľa aktuálne platnej zákonnej úpravy zrejme z ust. § 8 ods. 1 zák. č. 97/2013 Z. z. Napriek tomu, že legálna definícia pojmu „spoločná nehnuteľnosť“ pred účinnosťou zák. č. 97/2013 Z. z. chýbala, chápanie tohto pojmu bolo (podľa nižšie uvedeného) v zásade totožné. Ak je teda spoločná nehnuteľnosť jednou vecou, je jednoznačné, že jedna vec musí mať jednotný právny režim a je vylúčené, aby sa a/ na jednej strane na spoločnú nehnuteľnosť hľadelo ako na jednu vec, vec s jednotným právnym režimom, pri ktorej je vylúčené, aby jej jedna časť mala jedného vlastníka a druhá časť iného vlastníka, teda pri použití príkladu, je vylúčené, aby prednú polovicu auta vlastnila jedna osoba a zadnú polovicu auta iná osoba a b/ na druhej strane zároveň aplikoval výklad, podľa ktorého spoločná nehnuteľnosť je len „zhluk“ pozemkov (tak ako to vykladá súd I. inštancie v napadnutom rozhodnutí), pričom je možné previesť vlastnícke právo len na niektorom z týchto pozemkov a na niektorých nie, nakoľko takýmto výkladom sa chápanie spoločnej nehnuteľnosti ako jednej veci jednoznačne popiera. Takýto postup je v rozpore s predvídateľnosťou rozhodovania a samozrejme zasahuje aj do právnej istoty, k čomu sa vyjadril aj Ústavný súd SR (ďalej len „ÚS SR“) v náleze III.ÚS 154/2010. Napriek skutočnosti, že on súd na uvedený názor ÚS SR (na charakter spoločnej nehnuteľnosti popísaný aj v bode 8. a 13.) v konaní výslovne upozornil, súd sa s argumentáciou žalobcu a už vôbec nie Ústavného súdu SR nijakým spôsobom nielenže nevysporiadal, ale sa jej ani len nevenoval.

2.2 Ďalej žalovaný uviedol, že ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, ktoré vychádza zo skutočností a dokladov založených v súdnom spise, bolo faktom, že právny predchodca žalobcu a intervenientov 1/ a 2/, R. M., zomrelá dňa XX.XX.XXXX, bola majiteľkou 25 hlasov/podiélov na spoločnej nehnuteľnosti, ktorú tvoria všetky pozemky v súčasnosti vedené pre k.ú. J. na LV č. XXX a pre k.ú. E. na LV č. XXXX a LV č. XXXXX. Táto skutočnosť vyplýva ako z katastra nehnuteľností (z príslušných LV) ako aj zo zápisu v registri pozemkových spoločností, v ktorom je on povinne zapísaný od 22.01.2014. Skutočnosť, že uvedené pozemky tvoria spoločnú nehnuteľnosť nebola nikým v konaní relevantne spochybnená, tzn. ide o nepochybnú skutočnosť, vyplývajúcu dokonca aj z verejného registra.

2.3 V roku úmrtia R. M. (XXXX) bol platný a účinný zákon č. 181/1995 Z. z., ktorý síce neobsahoval presnú, zákonnú definíciu pojmu „spoločná nehnuteľnosť“, zároveň však tento pojem do právneho poriadku zaviedol a tento pojem ako súčasť právneho poriadku používal. Zák. č. 181/1995 Z. z. bol pritom vo vzťahu k chápaniu pojmu „spoločná nehnuteľnosť“, k jeho obsahu, k nakladaniu so

spoločnou nehnuteľnosťou zákonom lex specialis vo vzťahu k iným právnym predpisom ako predpisom lex generalis.

2.4 Podľa ust. § 4 ods. 1 zák. č. 181/1995 Z. z. platí, že „podielové spoluvlastníctvo spoločnej nehnuteľnosti je nedeliteľné a nemožno ho zrušiť a vyporiadať podľa osobitných predpisov“. Ústredným pojmom tohto ustanovenia je pojem „nedeliteľný“, ktorý sa týka ako prípadného prevodu, tak aj prechodu práv na spoločnej nehnuteľnosti. Podľa nálezu ÚS SR III.ÚS 154/2010 platí, že „zákonom zakotvená nedeliteľnosť spoločnej nehnuteľnosti naznačuje, že zákonodarca nemal na mysli nedeliteľnosť jednotlivých parciel patriacich do spoločnej nehnuteľnosti, ale to, že spoločná nehnuteľnosť je ako celok nedeliteľná, teda že má jednotný právny režim. Tento jednotný právny režim sa potom musí pri dispozícii s vlastníckym podielom spoločnej nehnuteľnosti vzťahovať aj na zákaz drobenia spoluvlastníckych podielov k nemu ako k celku“. Podľa ust. § 5 ods. 2 zák. č. 181/1995 Z. z. platilo, že „pomer účasti spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti na výkone práv a povinností vyplývajúcich zo spoluvlastníckeho práva spoločnej nehnuteľnosti je vyjadrený súčtom alebo veľkosťou ich podielov na spoločnej nehnuteľnosti, ak tento zákon neustanovuje inak“. Podľa ust. § 7 zák. č. 181/1995 Z. z. ďalej platilo aj to, že „členovia spoločenstva môžu prevádzať svoj vlastnícky podiel spoločnej nehnuteľnosti a s ním súvisiace práva a povinnosti len za podmienok ustanovených v tomto zákone a vo vyhlásení spoločníkov o združení alebo v zmluve o založení a v osobitnom predpise“ a podľa ust. § 8 ods. 1 zák. č. 181/1995 Z. z., že „nadobúdateľ vlastníctva podielu spoločnej nehnuteľnosti sa prevodom alebo prechodom vlastníctva stáva členom spoločenstva a vstupuje do práv a povinností člena spoločenstva v rozsahu nadobúdaného podielu“.

2.5 Podľa žalovaného z uvedeného je zrejmé, že predmetom občianskoprávných vzťahov môže byť len spoločná nehnuteľnosť a podiely na nej a je vylúčené, aby predmetom občianskoprávných vzťahov boli jednotlivé/len niektoré pozemky tvoriace súčasť občiansko-právných vzťahov. Jednoznačne to vyplýva aj z citovaných ustanovení § 5 ods. 2, § 7 a § 8 ods. 1 zák. č. 181/1995 Z. z., kde predmetom prevodu alebo prechodu môže byť len podiel na spoločnej nehnuteľnosti a nikde v zák. č. 181/1995 Z. z. ako v zákone lex specialis sa neuvádza a ani neumožňuje prevod spoluvlastníctva/vlastníctva len k niektorým pozemkom, keďže tým by sa narušila zákonom zakotvená zásada nedeliteľnosti spoločnej nehnuteľnosti. Ak sa tak v r. 2005 v dedičskom konaní po R. M. stalo, stalo sa tak v zrejmom rozpore so zákonom a súd bol povinný na to prihliadnuť. V tejto súvislosti uviedol, že poukazuje na konštantnú judikatúru slovenských aj českých súdov, ktorá sa týka otázky záväznosti rozhodnutí v dedičskom konaní pre tretie osoby a teda aj pre neho ako žalovaného podľa ktorej rozhodnutia v dedičských veciach sú záväzné len medzi účastníkmi dedičského konania, nie voči tretím osobám. Tvrdenie žalobcu, že on (rozumnej žalovaný) ako osoba, ktorá nebola účastníkom dedičského konania, je viazaný dedičskými rozhodnutiami, bolo preto v rozpore s platným právnym stavom (napr. R 14/1992, R 49/1982 atď.), keďže tieto dedičské rozhodnutia nemožno vo vzťahu k nemu považovať za záväzné. Časť z takejto judikatúry bola predložená aj súdu I. inštancie, pričom súd sa s touto nijakým spôsobom nevysporiadal, napriek tomu, že je to jeho povinnosťou v súlade s viacerými nálezmi ÚS SR (napr. IV.ÚS 209/2010, m. m. Pl. ÚS 21/00, Pl. ÚS 6/04, III.ÚS 328/05) podľa ktorých diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná. Rovnaký výklad (predmetom občianskoprávných vzťahov je len spoločná nehnuteľnosť a podiely na nej a nie pozemky tvoriace spoločnú nehnuteľnosť (resp. spoluvlastnícke podiely na nich)) prijal aj ÚS SR vo svojom náleze sp. zn. III.ÚS 154/2010, podľa ktorého „nemožno súhlasiť s názorom, že slovenský právny poriadok nepozná osobitnú kategóriu spoločnú nehnuteľnosť ako predmet právnych vzťahov, na ktorú sa vzťahuje už uvedený zákaz drobenia vlastníckych podielov. Ako už bolo uvedené, zákon o pozemkových spoločenstvách nedefinuje spoločnú nehnuteľnosť ako pojem, preto k jeho obsahu - charakteristike možno dospieť len výkladom“. Záver o tom, že len spoločná nehnuteľnosť je predmetom občianskoprávných vzťahov bol následne prezentovaný aj judikatúre všeobecných súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 2 Sžo 14/2011 a rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17Co/129/2013 zo dňa 22.01.2014, ktorý pritom výslovne uvádza, že „vlastník podielu na urbárskej nehnuteľnosti nemôže previesť svoj podiel len k jednému, prípadne k niektorým pozemkom, ale môže previesť podiel na spoločnej nehnuteľnosti alebo „odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom prevodu môžu byť spoluvlastnícke podiely, avšak len za predpokladu, že by bola prevádzaná celá skupina pozemkov tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť, čo však nie je prejednávaný prípad“. Podľa žalovaného ak teda v dedičských konaniach po R. M. došlo, nerešpektovaním zákonných ustanovení o nedeliteľnosti spoločnej nehnuteľnosti a o možnosti nakladania len s podielom na spoločnej nehnuteľnosti, k vytvoreniu stavu, že na rôznych LV tej istej spoločnej nehnuteľnosti sú uvedené odlišné

osoby, nemôže byť tejto stav brany ako stav právny a v súlade so zákonom a súd I. inštancie bol povinný to zohľadniť, čo sa nestalo.

2.6 V súlade s popisovaným teda súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže za predmet občianskoprávných vzťahov považoval spoluvlastnícky podiel na pozemkoch tvoriacich súčasť spoločnej nehnuteľnosti a nie podiel na spoločnej nehnuteľnosti. Toto je v evidentnom rozpore s judikatúrou slovenských súdov a ÚS SR, pričom súd tento evidentný rozpor náležite nezdôvodnil a nevysvetlil. Z uvedených skutočností zároveň vyplýva, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávne skutkovému zisteniu o tom, že žalobca po svojom právnom predchodcovi nadobudol nejaký podiel na spoločnej nehnuteľnosti, ako jediného spôsobilého predmetu občianskoprávných vzťahov. Žalobca nadobudol podľa existujúcich a v spise sa nachádzajúcich osvedčení len spoluvlastnícky podiel na niektorých pozemkoch tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť, nie však akýkoľvek podiel na spoločnej nehnuteľnosti. Tzn. nárok uplatnený žalobcom nie je oprávnený, keďže jeho nároku nesvedčí zápis v katastri nehnuteľností a ani ním deklarovaný stav a zároveň z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 4D/149/2013, D not 178/2013 nevyplýva, že žalobca zdedil akýkoľvek podiel na spoločnej nehnuteľnosti, pretože toto osvedčenie neobsahuje žiadnu zmienku o akomkoľvek podiele na spoločnej nehnuteľnosti ako jediného relevantného predmetu občianskoprávných vzťahov.

2.7 Podľa žalovaného žalobca teda relevantným a právne významným spôsobom nepreukázal, že je nositeľom ním tvrdeného práva, teda že má aktívnu vecnú legitímáciu na toto konanie, keďže toto jeho právo nevyplýva zo žiadnej verejnej listiny a teda, že má nárok na zaplatenie akéhokoľvek podielu zo zisku na spoločnej nehnuteľnosti.

3. Odvolanie podali aj intervenienti 1/ a 2/ na strane žalovaného prostredníctvom splnomocneného zástupcu zo dňa 31.08.2020 odvolávajú sa na ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C. s. p.

3.1 Zastávali názor, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vykazuje znaky arbitrárnosti súdu, ktorou arbitrárnosťou zasiahol do ich vlastníckych práv, keď aj napriek tomu, že medzi žalobcom a nimi k žiadnej dohode o vyporiadaní (o určení veľkosti) spoluvlastníckych podielov na spoločnej nehnuteľnosti nedošlo, si postavil rozhodnutie vo veci iba na ním vytvorenej a predpokladanej hypotéze. Uviedli, že oni od samého začiatku poukazovali na skutočnosť, že žalobca podal žalobu na súd predčasne, nakoľko tento nevedel a ani teraz nevie jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností preukázať, aký má presný podiel (veľkosť podielu) na spoločnej nehnuteľnosti. Dokonca aj žalovaný žalobcu niekoľkokrát upozornil na to, že jeho podiel na spoločnej nehnuteľnosti nie je možné presne určiť, čo je pre žalovaného problém, pre ktorý nie je možné vyplácať zisk (nájomné) prislúchajúci podielom na spoločnej nehnuteľnosti. Intervenienti 1/ a 2/ poukázali aj na prekročenie právomoci súdu pri prejednávaní veci, kedy sám súd z vlastnej iniciatívy sa z nepochopiteľných dôvodov snažil rozhodnúť a rozhodol aj o vlastníckych právach (o veľkosti spoluvlastníckych podielov na spoločnej nehnuteľnosti) žalobcu a ich, čoho výsledkom je skutočnosť, že žalobcovi určil, že má 13 hlasov na spoločnej nehnuteľnosti a im 12 hlasov spoločne, a to všetko bez opory v zákone, v zápisoch urbáru ako žalovaného a v LV. S prihliadnutím na argumenty súdu bolo zrejmé, že tento sám nevedel zistiť veľkosť podielu žalobcu na spoločnej nehnuteľnosti, preto oni mali za to, že bolo namieste, aby súd žalobu ako predčasnú zamietol a odkázal žalobcu na vyriešenie si najprv vlastníckych práv (resp. spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti) a až následne sa domáhal nejakých nárokov zo zisku, ktoré by už prislúchali jeho konkrétnemu riadne a bez pochyb určenému podielu na spoločnej nehnuteľnosti. Napriek tomu, že súd mal preukázané a za nesporné, že všetky pozemky v k.ú. J. spolu s pozemkami k.ú. E. tvoria spoločnú nehnuteľnosť, sa súd uspokojil s tvrdením žalobcu, že má podiel iba na parcelách - pozemkoch v J.. Intervenienti 1/ a 2/ nesúhlasili s tvrdením súdu v bode 30. odôvodnenia, že „... do dňa rozhodnutia Okresného súdu Žilina, žiadna strana sporu nepodala /a ani nechcela podať/ na súd žalobu, ktorou žalobou by sa domáhala nápravy tvrdenej nezákonnosti vyplývajúcej z ktoréhokoľvek dedičského rozhodnutia...“, nakoľko z celého súdneho konania vyplýva, že predmetný stav so žalobcom riešili a chceli vyriešiť daním do poriadku fakticky aj právny stav v zápisoch v listoch vlastníctva aj prípadne súdnou cestou.

3.2 Ďalej intervenienti 1/ a 2/ uviedli, že ich právny názor vychádza aj z platnej judikatúry, ktorej sa mal držať aj súd, nevybočovať, resp. nerozhodovať o veciach nad rámec žaloby, ktorou bolo len zaplatenie sumy a nie určenie vlastníckeho práva, resp. zisťovanie spoluvlastníckeho podielu a určovanie veľkosti spoluvlastníckych podielov žalobcu na spoločnej nehnuteľnosti a už vôbec nie určovať veľkosť ich spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti. Pre určovanie podielu majú strany používať iné druhy konaní - napr. určovacie žaloby, a to o to viac, ak už pred podaním samotnej žaloby si bol žalobca vedomý, že veľkosť jeho spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti je neurčitý a sporný.

3.3 Za nepravdivé intervenienti 1/ a 2/ považovali, že by v LV č. XXXX a LV č. XXXXX pre k.ú. E. bol do listov vlastníctva zapísaný len intervenient 2/ s podielom 2500/267400, nakoľko intervenient 1/ je

riadne zapísaný v obidvoch LV. Pripojili ako dôkaz výpisy z LV č. XXXX a č. XXXXX pre k.ú. E.. Majú tak riadne zapísané zdedené podiely spoločne o veľkosti 2500/133700-ín aj LV č. XXXX i LV č. XXXXX, kedy intervenient 1/ má jednu polovicu zdedeného podielu po svojom predchodcovi o veľkosti 2500/267400-ín a intervenient 2/ má druhú polovicu o veľkosti 2500/267400-ín, a to tiež na oboch LV. Nebolo preto správne ani zistenie a tvrdenie súdu.

3.4 Nepravdivým bolo podľa nich aj to, že „ani žalovaný a ani intervenienti 1/ a 2/ nespochybňovali vyčíslenú výšku nároku žalobcom na sumu 650,- eur“. Od samého začiatku oni aj žalovaný poukazovali vo všetkých písomných aj ústnych vyjadreniach na to, že žalobca nepreukázal konkrétny podiel na spoločnej nehnuteľnosti, ani konkrétny počet hlasov na spoločnej nehnuteľnosti, ktoré vyplývajú zo Stanov spoločenstva - urbáru - žalovaného. Všetky tieto výpočty mal súdu preukázať práve žalobca a v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Dokonca súd v napadnutom rozsudku opomenul uviesť, ako žalobca vypočítal sumu 650,- eur. Jeho samotný odkaz na nejaké vyjadrenie žalobcu nie je právne akceptovateľné, keďže ide o významnú otázku v tomto konaní. Žalobca dookola opakoval len to, že má podiel iba na pozemku v J., čo však nie je podiel na spoločnej nehnuteľnosti v zmysle zákona a taktiež to nie je ani konkrétny hlas na spoločnej nehnuteľnosti, keďže hlasy sa podľa zákona a ani podľa Stanov urbáru (žalovaného) nedelia podľa parciel spoločnej nehnuteľnosti.

3.5 Ďalej intervenienti 1/ a 2/ nesúhlasili s právnym názorom súdu uvedeným v bode 58. odôvodnenia, že príslušný hospodársky výsledok môže žalovaný napr. zložiť do notárskej úschovy, poprípade vyplatiť celú alebo pripadajúcu časť hospodárskeho výsledku niektorému zo spoluvlastníkov a takto si splniť povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona. Podľa nich počas celého súdneho konania sa žalovaný viackrát vyjadril, že hospodársky výsledok urbáru v podobe zisku nie je problém vyplatiť, ale problémom je, komu ho má vyplatiť. Teda žalovaný si bol vedomý toho, že zisk predstavujúci 25 hlasov - spoluvlastnícky podiel o veľkosti 2500/133700-ín na spoločnej nehnuteľnosti patrí podielníkovi a má mu byť vyplatený, avšak v danej veci je problém ten, že k tomuto spoluvlastníckemu podielu o veľkosti 2500/133700-ín = 25 hlasov, sa hlási viacero podielníkov, a teda žalobca a oni ako intervenienti 1/ a 2/. Nie je preto možné súhlasiť s právnym názorom súdu, že žalovaný by mal celú alebo pripadajúcu časť hospodárskeho výsledku vyplatiť niektorému zo spoluvlastníkov a takto si splniť povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona. Takýto výklad, takýto právny názor súdu bol v rozpore aj so zákonom, aj s viacerými zásadami a princípmi, na ktorých je postavený právny poriadok SR a ktorými sa má súd riadiť.

3.6 Opätovne intervenienti 1/ a 2/ zdôraznili, že nikdy ani pred súdom neuznali, že žalobcovi prislúcha 13 hlasov na spoločnej nehnuteľnosti, ako to uviedol súd v bodoch 60., 64. a 65. odôvodnenia rozsudku. Tento počet hlasov si súd sám arbitrárne osvojil z rozpravy medzi žalobcom a nimi o tom, ako by bolo možné daný stav vyriešiť, aké možnosti vyporiadania/vyriešenia by prichádzali do úvahy medzi žalobcom a nimi. K žiadnej dohode/urovnaniu/vyriešeniu medzi žalobcom a nimi nedošlo, a preto nebolo možné, aby si súd osvojil nejakú hypotetickú možnosť, ktorá nevyplýva zo žiadnej listiny/dohody/zmluvy medzi subjektami, ktorých sa týka a s ktorou ani samotný žalobca nesúhlasil a na tejto len hypotetickej možnosti postavil rozhodnutie vo veci. Okrem toho ešte bezdôvodne (bez patričného odôvodnenia) súd ukrátil ich práva, keď žalobcovi bez riadneho zákonného dôvodu, resp. iného právne akceptovateľného dôvodu priznal vyšší počet hlasov. Súd žiadnym spôsobom neuviedol, ako sa dopracoval k počtu hlasov 13, ktoré majú údajne patriť žalobcovi. Podľa nich predmetom súdneho konania bola žaloba o zaplatenie sumy, kde žalobca mal preukázať právny titul a presnú výšku podielu (presný počet hlasov) na spoločnej nehnuteľnosti, za ktorý si žiadal vyplatiť zisk, pričom predmetom tohto súdneho konania nebola žaloba o určenie vlastníckeho práva (o určenie veľkosti spoluvlastníckeho podielu) a dokonca oni neboli riadnymi účastníkmi súdneho konania, a preto nebolo oprávnením súdu rozhodovať priamo o ich vlastníckych právach.

3.7 Podľa intervenientov 1/ a 2/ žaloba žalobcu bola na súd podaná predčasne, keďže žalobca nevedel a nevie uviesť veľkosť jeho spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti, do ktorej spadajú aj parcely v k.ú. J., aj parcely v k.ú. E. (dôkazom je aj konanie žalobcu, ktorý si žalobou najprv nárokoval celý zisk prislúchajúci k spoluvlastníckemu podielu 2500/133700-ín = 25 hlasov), a to napriek tomu, že mal vedomosť o nich a ich právach a následne vzal časť žaloby späť, a teda žalobca nepreukázal a ani neosvedčil, aký konkrétny podiel má na spoločnej nehnuteľnosti, ani aký má konkrétny počet hlasov na spoločnej nehnuteľnosti, ktoré vyžaduje spoločenstvo (žalovaný) v zmysle Stanov a ktorý je dôležitý pri výpočte zisku, ktorý sa má konkrétnemu podielníkovi vyplatiť. Podľa nich aj súd v rámci odvolaním napadnutého rozsudku uviedol - musel uviesť - počet hlasov, aj keď na ničom nezaložených, aby následne vedel vypočítať podiel na zisku, a teda bez presného určenia počtu hlasov, resp. bez presného určenia veľkosti podielu na spoločnej nehnuteľnosti a vôbec preukázania, že nejaký podiel na spoločnej nehnuteľnosti žalobca má, nebolo možné rozhodnúť ani o žalobe na zaplatenie časti zisku prislúchajúcemu podielu - počtu hlasov, ktoré sa nedajú identifikovať. Nebolo preto možné vypočítať

sumu (zisk), ktorú má žalovaný povinnosť vyplatiť žalobcovi, a teda intervenienti 1/ a 2/ popierali súdom vypočítanú sumu 429,- eur uvedenú vo výroku II. rozsudku, ktorá zodpovedá 13 hlasom, ktoré sú arbitrárne súdom určené, ako aj popierali úroky z omeškania z predmetnej sumy, ako aj samotnú výšku úroku z omeškania, nakoľko je v rozpore s právnym predpisom určujúcim výšky úrokov z omeškania v danom období. Na zdôraznenie uviedli, že žalobca ešte pred podaním samotnej žaloby na súd dobre vedel o ich existencii a o ich právach, na čo bol niekoľkokrát upozorňovaný aj zo strany žalovaného (urbárskej spoločnosti - viď listiny/žiadosti/výzvy žalovaného adresované žalobcovi), aby si predmetný spoluvlastnícky podiel dal do poriadku; pričom namiesto toho, aby si najprv vyriešil vlastnícke práva, resp. spoluvlastnícky podiel, ktorý bol sporný a ktorého aj veľkosť je momentálne neurčitá a sporná, tak rovno podal žalobu na súd o zaplatenie, čo považujú za zneužitie práva zo strany žalobcu a takýto žalobca preto nemôže požívať právnu ochranu.

3.8 Podľa intervenientov 1/ a 2/ je preto nemysliteľné, aby urbárska spoločnosť ako žalovaný vyplatil časť zisku žalobcovi ako osobe, ktorá nevie preukázať teda zreteľne, jasne a bez pochybností, neosvedčila spoluvlastnícky podiel na spoločnej nehnuteľnosti, keďže zisk o časť, ktorého žalobca žiada, prislúcha celej spoločnej nehnuteľnosti a nie konkrétnym parcelám/pozemkom. A teda kým uvedené neosvedčí, nemôže sa logicky ani len prístupíť k rozhodovaniu o tom, či má nárok na zisk a ani, v akej výške má nárok na zisk. Ak by sa použil iný výklad, je viac než isté, že by tým boli oni priamo dotknutí, nakoľko zisk, ktorý prináleží im, by bol vyplatený osobe, ktorá na to nemá právny titul. Súd by mal preto žalobu zamietnuť a odkázať žalobcu na to, aby si najprv vyriešil otázku vlastníctva, teda aký spoluvlastnícky podiel na spoločnej nehnuteľnosti má (v akej veľkosti) a či ho vôbec má. Právny poriadok SR vrátane katastrálneho zákona, zákona o pozemkových spoločnostiach umožňujú uvedené upraviť medzi subjektmi aj dohodou, zmluvou, či iným právnym úkonom tak, aby sporné práva boli usporiadané. Intervenienti 1/ a 2/ tak boli názoru, že žalobca v prvom rade musí preukázať, že má spoluvlastnícky podiel na spoločnej nehnuteľnosti, konkrétnu presnú veľkosť spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti, a teda koľko konkrétnych hlasov v zmysle zakladajúcich zmlúv pozemkového spoločenstva a interných predpisov žalovaného má žalobca a až potom si od tejto veľkosti podielu (počtu hlasov) na spoločnej nehnuteľnosti môže nárokovať vyplatenie časti zisku vytvoreného na spoločnej nehnuteľnosti od urbárskej spoločnosti, samozrejme až za predpokladu, že by urbárska spoločnosť ako žalovaný neplnila žalobcovi ako podielníkovi dobrovoľne.

3.9 Z uvedeného dôvodu si intervenienti 1/ a 2/ odvodzovali svoje právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, lebo tento zapríčinil svojim konaním vznik trov konania aj im, nakoľko boli nútení brániť svoje práva, a to v súdnom, ako aj odvolacom konaní.

3.10 Navrhli rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. až IV. zmeniť tak, že žalobu (po čiastočnom späťvzati) žalobcu zamietne a im prizná náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania.

4. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu zo dňa 02.09.2020 odvolaním napadol výroky III. a IV. rozhodnutia okresného súdu a to s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/, h/ C. s. p. keď súd v zásade nekriticky a bez náležitého odôvodnenia prevzal zmätočnú a vzájomne sa vylučujúcu a protichodnú argumentáciu žalovaného a intervenientov 1/ a 2/.

4.1 V bode 2. odvolania označenom „Istina za rok 2014 a Trovy konania“ uviedol, že žalovaný počas celého konania ubezpečoval jeho aj súd, že má záujem plniť, iba nevie komu, že jeho konanie ku nezaplateniu nie je motivované snahou o premlčanie nároku, ale ustálením právneho nároku žalobcu. Vyplatenie nároku v prípade žalobcu bolo zo strany žalovaného podmienené tzv. „vysporiadaním podielov“, bez žiadneho právneho dôvodu, žalovaného oprávňujúceho ku takémuto konaniu, resp. nekonaniu pri plnení nárokov žalobcu. Žalovaný sa explicitne nevyjadril, aké jeho konkrétne konanie by považoval za „vysporiadanie podielov“. Z kontextu jeho správania bolo možné usúdiť, že za „nevysporiadané nehnuteľnosti“ považuje skutočnosť, že podielovým spoluvlastníkom k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. k.ú. J. je on - žalobca a podielovým spoluvlastníkom k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX k.ú. E. je iná osoba (H. M.).

4.2 Ku žalovanému nároku za r. 2015 po tom, ako sa on domáhal plnenia zmluvnej povinnosti žalovaného vyplývajúcej zo zmluvy o nájme a tiež aj zákonnej povinnosti žalovaného vyplývajúcej zo zák. č. 97/2013 Z. z. (rozdelenie zisku podľa § 14 ods. 4 písm. e/, v spojitosti s ust. § 14 ods. 4 písm. g/ zák. č. 97/2013 Z. z. plnením zmluvnej povinnosti o nájme), žalovaný ho vyzval na „vysporiadanie podielov“ s tým že „v prípade nesplnenia si tejto povinnosti do 31.06.2015 bude pozastavené vyplácanie podielov!“. Ku obdobiu r. 2016 on doručoval žalovanému výzvu na plnenie povinnosti žalovaného zaslaním výzvy zo dňa 03.02.2016 označenej „zaslanie zmluvy o nájme“ a domáhal sa plnenia povinnosti žalovaného aj osobne a to opakovane. Žalovaný mu doručil novú podmieňujúcu výzvu o „vysporiadanie podielov“ s tým že „v prípade nesplnenia si tejto povinnosti do 31.06.2016 bude pozastavené vyplácanie podielov!“.

Na poslednom pojednávaní dňa 23.06.2020 žalovaný „vznáša námietku premlčania, pre prípad, že by súd vychádzal zo skutočností, že nárok žalobcu je aj napriek tvrdeným skutočnostiam dôvodný“. Navyše, on - žalobca pri začatí konania nemal žiadnu informáciu o prijatí rozhodnutia o čase a výške výplaty za r. 2014, 2015, ani 2016, ani o platobných podmienkach, a o túto poskytnutie tejto informácie sa neúspešne domáhal už v čase pred podaním žaloby. Až v priebehu súdneho konania žalovaný na opakované požiadavky a návrhy na uloženie edičnej povinnosti uvedené informácie sprístupnil. Žalovaný nesformuloval žiadnu právnu vetu, z ktorej by mohlo vyplynúť, že jeho nárok nie je dôvodný a zo zatiaľ neprávoplatného rozhodnutia vyplýva, že jeho nárok je dôvodný. Ani nikdy nesformuloval žiadnu právnu vetu, z ktorej by mohlo vyplynúť, že môže odmietiť ako správca a hospodár jeho vlastníctva žalobcovi termíny jeho zasadnutí. Dokonca, že mu odmietne takéto rozhodnutie sprístupniť a sprístupnenie jeho nároku uskutoční až po jeho opakovaných požiadavkách na uloženie edičnej povinnosti súdom.

4.3 V tomto kontexte žalobca tvrdil, že vznesenie námietky premlčania bolo výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi. Navrhol preto, aby vznesenie námietky premlčania v konkrétnom prípade súd prehodnotil v kontexte rozporu výkonu práv a povinností s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené ustanovenie umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právnu ochranu uplatňovaného práva. Aplikácia tohto ustanovenia umožňuje aj zásah do výkonu už existujúceho práva vyplývajúceho z občianskoprávných vzťahov, nemôže ale viesť ku vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá totiž vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení (bližšie napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.03.2011 sp. zn. 3 Cdo 144/2010, alebo uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 31.08.2004 sp. zn. 25 Cdo 2648/2003, alebo rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 19.02.2009 sp. zn. 25 Cdo 539/2008).

4.4 Podľa žalobcu vznesenie námietky premlčania nesúvisí len s istinou vo výške 375,- eur za r. 2014. Nepriznanie nároku za r. 2014 v istine bezprostredne nadväzuje na priznanie trov žalovanému vo výške 20,20 %.

4.5 V odvolaní a to v bode 3. označenom „Intervenientky - status a trovy“ žalobca uviedol, že intervenienti 1/ a 2/ vstúpili do konania s agresívnou a útočnou argumentáciou v jeho neprospech a v prospech žalovaného. Ku prípadnému rozdeleniu nehnuteľnosti nedošlo dedením nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v J. v r. 2005 na právneho predchodcu žalobcu J. M., ale až dodatočným dedením v r. 2014 na H. M.. On (spolu so svojim bratom T. M., sestrou I. S. a matkou E.. R. M.) v r. 2014 pri dodatočnom prejednaní dedičstva bol ustupujúcim dedičom v prospech právneho predchodcu intervenientov 1/ a 2/, a to H. M.. Notárka JUDr. Anna Švachová v pozícii súdnej komisárky neporušila žiadny zákaz z vtedy platnej právnej úpravy (§ 9 ods. 8 zák. č. 97/2013 Z. z. v znení účinnom od dňa 01.05.2013 do dňa 30.04.2018) a osvedčila dedičskú dohodu o dedení nehnuteľnosti v prospech H. M., právneho predchodcu intervenientov 1/ a 2/, čo súd nepriamo potvrdil vyhovením nároku žalobcu. V prípade, ak by v r. 2014 ustupujúci dedičia s takouto dedičskou dohodou nesúhlasili a intervenienti 1/ a 2/, resp. ich právny predchodca H. M. by tvrdil to isté, čo v súčasnosti tvrdia jeho právni nástupcovia - intervenienti 1/ a 2/, teda že ide o spoločnú a nedeliteľnú nehnuteľnosť, v takomto prípade novoobjavené dedičstvo mohol nadobudnúť len on - žalobca ako právoplatný vlastník časti spoločnej nehnuteľnosti. Až do r. 2014 nehnuteľnosť nebola rozdelená a rozdelená bola výlučne len snahou právneho predchodcu intervenientov 1/ a 2/ H. M. o nadobudnutie dovtedy neprejednaného dedičstva, ku čomu došlo ustúpením z dedičstva ostatných dedičov po dohode so žalobcom, resp. ustúpením z dedičstva aj žalobcom, a to v prospech právneho predchodcu intervenientov 1/ a 2/ - H. M.. Žalobca ďalej uviedol, že rešpektuje, že právny stav nemusí exaktne vždy reflektovať na spravodlivosť, ale nie je schopný pochopiť, aby intervenienti 1/ a 2/ agresívne spochybňovali jeho vlastnícke právo, pričom do pozície vlastníkov a teda aj intervenientov 1/ a 2/ sa dostali práve a výlučne len nadobudnutím vlastníckeho práva ku konkrétnej časti nehnuteľnosti, teda nimi samotnými spochybňovaným spôsobom, čo im bolo umožnené jeho dobrou vôľou. Bol názoru, že nie je v záujme spravodlivosti, resp. je až nemorálne, aby (i) intervenienti 1/ a 2/ podľa vlastnej argumentácie teda nepravoplatné vlastníčky, odvodzujúce svoje vlastníctvo podľa nich z nedovoleného rozdelenia nehnuteľnosti, aby (ii) sa argumentačne postavili proti nemu, za žalovaného a (iii) žiadali súd o zamietnutie žaloby. Žalovaný pritom je len správca finančných prostriedkov, má aj formálne postavenie len obhospodarovateľa (v zmysle § 19 zák. č. 97/2013 Z. z.) a zadržiavanie vyplácania zisku, resp. nájomného je jeho špekulatívnym konaním, sledujúcim zámer premlčania nároku na vyplatenie zisku, konaním zakladajúcim nielen bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka, čo napokon žalovaný priznal vznesením námietky premlčania.

4.6 Základom opodstatňovania vstúpenia intervenientov 1/ a 2/ do konania bolo tvrdenie, že (podľa nich) on zapríčinil svojím predčasným konaním vznik vedenia tohto konania a vznik trov konania aj intervenientom 1/ a 2/, ktorí boli nútené brániť svoje práva. V skutočnosti intervenienti 1/ a 2/ neboli nútení brániť žiadne svoje práva, lebo rozhodnutie súdu nie je na ich úkor a žiadnym spôsobom ich nepoškodzuje. On si vypočítal svoj nárok podľa výmery, ktorá mu patrí a s ktorou intervenienti 1/ a 2/ nemajú nič spoločné. Preto ich pôsobenie v procesnej pozícii intervenientov 1/ a 2/ pre nich nebolo užitočné žiadnym spôsobom. Ani akékoľvek iné rozhodnutie súdu by sa ich nemohlo dotknúť priamo ani nepriamo. V tomto kontexte bolo potrebné zo strany súd nájsť iné riešenie, ako priznanie nároku na náhradu trov konania vo výške 20,20 % intervenientov 1/ a 2/, a to nepriznaním im žiadneho nároku na trovy konania. Základom argumentácie intervenientov 1/ a 2/ bolo absolútne spochybňovanie akéhokoľvek nároku s výsledkom, že nárok bol žalobcovi priznaný v plnej výške, mimo vznesenia námietky premlčania za r. 2014, ktorú vzniesol žalovaný, a nie intervenienti 1/ a 2/ (odhliadnuc od toho, že aj samotné vznesenie námietky premlčania bol výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi a že v podstate spochybňovali seba samotné).

4.7 Žalobca poukázal aj na absenciu formulovania nároku na náhradu trov konania žalobcovi, nakoľko formálne tento jeho nárok je možné subsumovať len pod výrok č. 3 - „V zbytku súd žalobu zamietá.“

4.8 V závere odvolania uviedol, že všetky vyššie uvedené skutkové okolnosti a právne dôvody spochybňujú závery súdu prvej inštancie a opodstatňujú odvolacie dôvody. Domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 2 C. s. p. a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby sám rozhodol v zmysle žalobného návrhu v prípade aplikácie ust. § 390 písm. a C. s. p. (ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie podľa § 387 ods. 1 C. s. p., ani na jeho zrušenie podľa § 389 ods. 1 C. s. p.) tak, že žalovaný je povinný v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 650,- eur spolu s 5,00 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 650,- eur od 06.06.2017 do zaplataenia, žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania a právneho zastúpenia vo výške 100 %, súd intervenientom nepriznáva žiadny nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení došlom súdu dňa 05.10.2020 k odvolaniu žalovaného, ktorý k jeho odvolaniu uviedol, že neustále argumentuje právnou úpravou obmedzujúcou prevod vlastníckeho práva právnym úkonom ale on je vlastník nehnuteľnosti titulom prechodu vlastníckeho práva, a to právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Žilina v dedičskej veci po svojom otcovi J. M.. Žalovaný je hospodár na nehnuteľnosti, vykonávajúci hospodársku činnosť a má zákonnú a tiež aj zmluvnú povinnosť vlastníčkovi platiť za užívanie lesných pozemkov. Do odvolania žalovaný nepriniesol žiadnu novú argumentáciu ako tú, s ktorou sa on vysporiadal v doterajšom priebehu konania ako aj súd v rozsudku. K odvolaniu intervenientov 1/ a 2/ žalobca uviedol, že obdobne ani títo do odvolania nepriniesli žiadnu novú argumentáciu. Celkovo spôsob, akým tieto prezentujú popieranie jeho nároku na súde vníma ako explicitné preukázanie dôvodov na zamedzenie akejkoľvek dohody. Očakával skôr spoločný postup proti spoločnému neplatičkovi, ktorým je žalovaný a nechápe dôvody na ich útočnú a agresívnu argumentáciu proti nemu. Ak argumentácia intervenientov 1/ a 2/ je postavená na skutkových okolnostiach, ktoré nereflektujú vykonané dokazovanie (žalobca výpočet nároku vykonal v odôvodnení čiastočného späťvzatia žaloby zo dňa 20.11.2019, žalovaný matematickú stránku výpočtu nespochybnil, resp. priamo potvrdil) a aj právna nadstavba argumentácie intervenientov 1/ a 2/ je nelogická a vzájomne sa vylučujúca, uvedené nedáva predpoklady k jeho riadnemu vyjadreniu, aké predpokladá Civilný sporový poriadok v riadnom sporovom konaní.

6. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 23.11.2020 k odvolaniu žalobcu a intervenientov 1/ a 2/ uviedol, že toto obsahuje skutočnosti, ktoré kopírujú jeho tvrdenia. V ďalšom považoval preto za potrebné sa vyjadriť najmä k odvolaniu žalobcu, ktorý sa vo vzťahu k nemu vznesenej námietke premlčania odvoláva na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti uviedol, že žalobca ako dominus litis určil, čo je predmetom konania a tento predmet určil v rozsahu, ktorý aj podľa jeho názoru (keďže následne pristúpil k čiastočnému späťvzatiu svojej žaloby) presahoval jeho nárok. Dokonca to priamo potvrdil aj na pojednávaniach v prejednávanej veci, kde uviedol že si uplatnil nárok voči nemu aj za intervenientov 1/ a 2/. Bolo zrejmé, že toto právo mu nepatrí a žalobca o tom aj vedel. Tiež žalobca sa sám rozhodol, kedy si svoje právo uplatní na súde, teda sám svojim konaním vedome prispel k tomu, že sa jeho nárok (ktorý dokonca podľa jeho názoru ani neexistuje, resp. nevie ho preukázať), aj keby existoval, minimálne sčasti premlčal. On k vzneseniu námietky premlčania pristúpil až po tom, ako boli vyčerpané všetky možnosti o vyriešenie predmetu

sporu. Žalovaný tiež uviedol, že si je vedomý svojich záväzkov voči podielnikom, avšak za predpokladu, že títo vedia svoje právo preukázať, čo v súčasnosti nie je žalobcov prípad. Nemôže preto pripustiť, aby boli akékoľvek peňažné prostriedky vyplatené osobe, ktorá možno nie je nositeľom uplatnených práv. Nárok a tvrdenia žalobcu preto v celom rozsahu popiera ako nárok minimálne nepreukázaný.

7. Intervenienti 1/ a 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 02.12.2020 k odvolaniu žalovaného i žalobcu. K odvolaniu žalovaného uviedli, že sa s ním v zásade stotožňujú, pričom majú najmä za to, že tento správne poukázal na skutočnosť, že: - súd prvej inštancie opomenul právne relevantné skutočnosti, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie veci, - žalobca nepreukázal relevantným a právne významným spôsobom, že je nositeľom ním tvrdeného práva, teda, že má aktívnu vecnú legitimáciu na toto konanie, keďže toto jeho právo nevyplýva zo žiadnej verejnej listiny, - žalovaný žalobcu v minulosti niekoľkokrát upozornil a vyzval na vyriešenie vlastníckych a majetkových vzťahov týkajúcich sa spoločnej nehnuteľnosti (konkrétne a dopodrobna mu vysvetlil v čom je problém pri evidencii, vyplácaní, určení výšky podielov, atď.), - upozornil, že aj oni majú rovnakú výšku spoluvlastníckeho podielu, - upozornil ho aj na rozdiel medzi dedičskými dohodami a právnymi predpismi, podľa ktorých postupuje a koná žalovaný, a to aj pri spravovaní a evidovaní podielnikov, ich výšky podielov a hlasov, ako aj pri samotnom vyplácaní peňažných nárokov podielnikov podľa riadne zdokumentovaných výšok ich spoluvlastníckych podielov na spoločnej nehnuteľnosti. Intervenienti 1/ a 2/ sa nestotožnili s odvolaním žalobcu, keďže ide iba o zavádzajúce a klamlivé informácie a prekrúcanie ich tvrdení. Tento sleduje výlučne len svoje osobné záujmy a prospech a je mu jedno, že tým ohrozuje a vlastne už aj zasahuje do práv iných osôb, a teda do ich práv. Pokiaľ si žalobca nárokoval vyplatiť celú časť zo zisku v sume 1.075,- eur, prislúchajúcu spoluvlastníckemu podielu o veľkosti 2500/133770-ín, spoliehal sa na fakt, že sa o podanej žalobe nedozvedia že mu žalovaný vyplatí celú časť zo zisku. Keď pochopil, že si nemôže nárokovať celú časť zo zisku, vzal čiastočne žalobu späť. Mali tak za to, že ich pristúpenie do konania bolo nevyhnutne potrebné a dokonca aj účelné s cieľom riadne brániť ich práva, ktoré žalobca ohrozil a do ktorých chcel neoprávnené zasiahnuť. Z toho dôvodu bola opodstatnená aj ich oprávnenosť na náhradu trov konania. Podľa nich bolo úlohou a povinnosťou žalobcu ešte pred samotným podaním žaloby zabezpečiť si relevantný a nepochybný doklad o svojom vlastníctve ku konkrétnemu spoluvlastníckemu podielu na spoločnej nehnuteľnosti, tak pre podanie žaloby a na vymáhanie nároku mal mať právny titul určujúci presnú veľkosť jeho podielu. Rozhodnutie súdu spôsobilo ešte väčšiu zmätočnosť v právnych vzťahoch medzi žalobcom a nimi. Ani suma 650,- eur upravená žalobcom nie je sumou určenou bez pochybností. Je dosť pravdepodobné, že táto suma buď vôbec nepatrí žalobcovi alebo patrí v inom rozsahu, avšak toto nebude možné zistiť, kým si účastníci nevyporiadajú svoje sporné práva.

8. Intervenienti 1/ a 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 22.12.2020 sa stotožnili s vyjadrením žalovaného zo dňa 23.11.2020. Nesúhlasili s vyjadrením žalobcu, podľa ktorého sú proti nemu. Dali do pozornosti, že niekoľkokrát deklarovali snahu stretnúť sa, dohodnúť sa, vyriešiť spornú skutočnosť týkajúcu sa podielu na spoločnej nehnuteľnosti a to ešte dávno pred podaním žaloby. Okrem toho žalobca neuviedol vo vyjadrení žiadne tvrdenia ako tie, s ktorými sa oni už vysporiadali v priebehu konania, uvedené nedáva predpoklady ku ďalšiemu ich riadnemu vyjadreniu.

9. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu k vyjadreniu intervenientov 1/ a 2/ zo dňa 04.01.2021 uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že k rozhodným otázkam spojeným s prejednávanou vecou sa rozsiahlo vyjadril v jeho odvolaní, odvoláva sa na toto odvolanie a na všetky skutočnosti v ňom uvedené.

10. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 04.01.2021 v bode 1. „Ku vyjadreniu žalovaného“ uviedol, že popiera, že sa on vyjadril na pojednávaní, že si „uplatnil nárok voči žalovanému aj za intervenientov“, z čoho žalovanému je zrejmé, že žalobca o tomto, údajne, vedel. Ide o dezinterpretáciu skutkových okolností a žalobca sa ku tejto problematike vyjadroval opakovane, no inak a v inom kontexte a skutkové okolnosti sú tiež iné, ako sa vyjadruje žalovaný. Pridržiava sa súhrnného vyjadrenia v odvolaní a vykonaného dokazovania, z ktorého je zrejmé, akými rôznymi spôsobmi on sa neúspešne snažil v predsúdnom konaní a aj po podaní žaloby od žalovaného získať oficiálnu informáciu o výške nároku. Žalovaný ho ani len nepozval na žiadne zhromaždenie vlastníkov, na ktorých boli prijímané rozhodnutia o výške nároku a následnú informáciu o prijatých rozhodnutiach a z nich odvodených jeho právnych nárokoch o výške nároku žalovaný odmietal sprístupniť. Návrh na uloženie edičnej povinnosti týkajúcej sa výšky nároku je súčasťou žaloby zo dňa 24.10.2017, následného vyjadrenia zo dňa 05.06.2018, resp. 09.10.2018 s odôvodnením, že nimi žalovaný disponuje a on ich mu nepredložil bez jeho viny. Požadované rozhodnutia zo zhromaždení spoluvlastníkov ku jednotlivým rokom (2014, 2015, 2016) žalovaný do spisu doručil tzv. krátkou cestou na pojednávaní až dňa 20.03.2019. Špecifikáciu výšky jeho nároku žalobcu žalovaný sprístupnil dňa 08.04.2019 mailom žalobcovi, ako splnenie povinnosti vyplývajúcej mu z priebehu pojednávania dňa

20.03.2019, čo žalovaný uskutočnil mailom dňa 08.04.2019, aj to až na výzvu žalobcu, aby svoje skoršie vyjadrenie zo dňa 05.04.2019 o špecifikáciu výšky nároku doplnil. V tomto kontexte bolo zo strany žalovaného nekorektné, aby ako správca a hospodár na jeho pozemku vzniesol námietku premlčania za nesplnenie svojej vlastnej informačnej povinnosti voči vlastníkovi nehnuteľnosti, a to neinformovaním jeho o tom, že sa bude konať zhromaždenie vlastníkov, na ktorom bude prijaté rozhodnutie o výške nároku a následným odmietaním sprístupnenia prijatého rozhodnutia o výške nároku na jeden tzv. hlas, predstavujúci výmeru 778,56 m². Nie je žiadnou reflexiou na skutkové okolnosti tvrdenie žalovaného: „žalobca ... sám svojim konaním vedome prispel k tomu, že sa jeho nárok ... minimálne sčasti premlčal“. Podľa žalobcu žalovaný neakceptuje, že on je právoplatný vlastník nehnuteľnosti titulom prechodu vlastníckeho práva, a to právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Okresného súdu Žilina v dedičskej veci po svojom otcovi J. M., ktoré má charakter rozhodnutia súdu. Žalovaný je iba hospodár na nehnuteľnosti, vykonávajúci hospodársku činnosť a má zákonnú a tiež aj zmluvnú povinnosť vlastníkovi platiť za užívanie lesných pozemkov. Žalovaný si účelovo vytvoril nesprávnu predstavu o neúčinnosti a neplatnosti dedičských konaní, ktorými nadobudol vlastníctvo žalobca a z tohto následne odvodil, že vlastníkovi nemusí platiť nič (a ak časť istiny zaplatiť má titulom rozhodnutia súdu, vznáša námietku premlčanosti, podľa jeho názoru v rozpore s dobrými mravmi). Žalobca má záujem sa právne relevantne vyjadriť ku všetkým konkrétnym právnym dôvodom žalovaného, ale žalovaný do vyjadrenia nepriniesol žiadnu novú argumentáciu ako tú, s ktorou on sa už vysporiadal v doterajšom priebehu konania a s ktorou sa vysporiadal aj súd v rozsudku. V bode 2. „Ku odvolaniu intervenientiek“ žalobca uviedol, že intervenienti 1/ a 2/ do odvolania, ani do vyjadrenia zo dňa 02.12.2020 nepriniesli žiadnu novú argumentáciu ako tú, s ktorou sa on vysporiadal v priebehu konania a aj súd v rozsudku. Celkovo spôsob, akým títo prezentujú popieranie jeho nároku na súde on vníma ako explicitné preukázanie dôvodov na zamedzenie akejkoľvek mimosúdnej dohody. On však očakával skôr spoločný postup proti spoločnému neplatičovi, ktorým je žalovaný a stále nechápe dôvody na ich útočnú a agresívnu argumentáciu proti nemu. Základná východisková báza, ktorou sa intervenienti 1/ a 2/ snažia súd presvedčiť o zamietnutí žaloby je postavená na prezumpcii: - „žalobca nevedel a ani teraz nevie jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností preukázať, aký má presný podiel na spoločnej nehnuteľnosti“, - „súd prvej inštancie sám nevedel zistiť veľkosť podielu žalobcu na spoločnej nehnuteľnosti“, „Tu je dôležité upozorniť aj na skutočnosť, že súd prvej inštancie sám svojvoľne nielenže rozhodol o určení veľkosti spoluvlastníckeho podielu žalobcu na spoločnej nehnuteľnosti, ale aj o určení spoluvlastníckeho podielu intervenientov 1/ a 2/ na spoločnej nehnuteľnosti podľa ním vykonštruovanej hypotézy ...“. Alebo platia prvé dve tézy, alebo platí posledná tretia téza, no celkom iste nemôžu platiť všetky tri tézy naraz, lebo sa vzájomne vylučujú. Aj vo vyjadrení zo dňa 02.12.2020 intervenienti 1/ a 2/ zdôrazňujú, že on nevie preukázať veľkosť na spoločnej nehnuteľnosti, že ku rovnakému spoluvlastníckemu podielu sa hlási viacero osôb, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom ním tvrdeného práva, že jeho (vlastnícke) právo nevyplýva zo žiadnej verejnej listiny, čiastočné späťvzatie považujú za „kadejaké čudné matematické výpočty“, tvrdia, že ich práva (údajne) sú ohrozené, že žaloba bola podaná predčasne, neoprávnene a neoprávnenou osobou, lebo on si nezabezpečil doklad o svojom vlastníctve, atď. Agresívna argumentácia intervenientov 1/ a 2/ je postavená na skutkových okolnostiach, ktoré nereflektujú vykonané dokazovanie, resp. sú s ním v hrubom rozpore (žalobca v skutočnosti preukázal vlastnícke právo právoplatným a vykonateľným osvedčením o dedičstve, výpočet nároku vykonal v odôvodnení čiastočného späťvzatia žaloby zo dňa 20.11.2019 a žalovaný matematickú stránku výpočtu nespochybnil, resp. priamo potvrdil, žalovaný spochybňuje iba právny nárok), a aj právna nadstavba argumentácie intervenientov 1/ a 2/ je nelogická a vzájomne sa vylučujúca. Aj v tomto prípade, žiaľ, žalobcovi nezostáva iné, len očakávať možnosť právne relevantne sa vyjadrovať ku argumentácii, ktorá sa bude týkať skutkového stavu, vykonaného dokazovania a dovedty zotrvať na všetkých svojich doterajších podaniach a prednesoch. V bode 3. označenom „Návrh žalobcu“ uviedol, že v čase podania žaloby dňa 24.10.2017 vo všetkých listinách týkajúcich sa žalovaného absentovalo súpisné číslo sídla žalovaného (XXX). Preto bol elektronický formulár editovaný s údajmi súpisné číslo 0, orientačné 1. Po podaní žaloby, na základe opakovaných žiadostí o uloženie edičnej povinnosti žalovanému, žalovaný prijal a sprístupnil okrem iného aj Stanovy zo dňa 28.09.2008, v ktorých sídlo sa riadi miestom trvalého pobytu predsedu spoločenstva (bližšie článok 3 ods. 2 stanov). Túto zmenu žalobca reflektoval vo svojom vyjadrení v čase už pred vydaním rozsudku (elektronický formulár zo dňa 25. 05. 2020) ale v rozsudku sa táto zmena neprejavila. S ohľadom na skutočnosť, že podľa predložených listín predsedom spoločenstva je D. T. s trvalým pobytom J. XXX, žalobca dával túto skutočnosť do pozornosti súdu pri ďalšom označovaní sídla žalovaného.

11. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 18.02.2021 k podaniam žalobcu a intervenientov 1/ a 2/ uviedol, že žalobca zotráva na svojich nesprávnych vyjadreniach,

dokonca vyjadreniach, ktoré sú v rozpore so skutočnosťou a platným právnym stavom. Žalobca nikdy nezdedil žiadne podiely na spoločnej nehnuteľnosti, ktorej sa spor týka, resp. o tejto skutočnosti súdu nepredložil žiadny dôkaz. Súdu boli predložené výlučne dedičské rozhodnutia, na základe ktorých zdedil podiely na nej. Keďže žalobca nezdedil alebo nemôže preukázať, že zdedil podiely na spoločnej nehnuteľnosti, čoho dôkazom je aj fakt, že svoje podiely (ktoré majú byť určené kladným celým číslom) sa snaží odvodiť od výmery pozemkov a to matematickým výpočtom, nie je možné, aby bol on ako žalovaný povinný zaplatiť mu niečo, čo mu možno nepatrí. On je spôsobilý určiť sumu, ktorá by mala žalobcovi patriť len na základe počtu zdedených podielov. Bez tohto preukázania žalobca nie je a ani nemôže byť majiteľom podielov na spoločnej nehnuteľnosti a teda ani nemôže mať právo na podiel na zisku zo spoločnej nehnuteľnosti. Je pritom na žalobcovi, aby si tento problém vyriešil a aby mu preukázal, že je majiteľom nejakého podielu na spoločnej nehnuteľnosti a nie naopak, keďže dôkazné bremeno je na žalobcovi.

12. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 18.02.2021 k vyjadreniu žalovaného a intervenientov 1/ a 2/ uviedol, že títo konštantne opomínajú existenciu skutkových okolností, právnych dôvodov a súdnych rozhodnutí z čoho vyplýva, že do r. 2019 nebolo zo žiadneho registra, ani verejného, ani iného zrejme, že nehnuteľnosti v obidvoch katastrálnych územiach bude žalovaný spätne považovať za jednu spoločnú nehnuteľnosť. Tento informačný deficit vznikol priamo a výlučne len porušením zákona žalovaným a to nevykonaním jeho edičnej povinnosti vo vzťahu ku katastru nehnuteľností, resp. jeho nekonaním vo vzťahu ku katastru nehnuteľností, resp. jeho nekonaním vo vzťahu ku oznámeniu právnej skutočnosti katastru nehnuteľností. Takéto nekonanie žalovaného bolo protiprávne, resp. zákon porušujúce z dôvodu, že žalovaný ako oprávnená osoba nezabezpečil svoju vlastnú súčinnosť pri spravovaní katastra podľa § 19 písm. a/ katastrálneho zákona. Príslušné oznámenie žalobca uskutočnil až v r. 2019 a to po oboznámení sa so žalobou a jeho argumentáciou v ďalšom priebehu konania. Ak jedna zo základných zásad občianskeho práva je, že neplatnosti právneho úkonu sa nemôže dovoliavať ten, kto ju sám spôsobil a absenciu zákonom požadovanej informácie na listoch vlastníctva spôsobil žalovaný, nie je dôvodné, aby sa neplatnosti osvedčení o dedičstve domáhal práve ten, kto ich považuje za právny úkon a ich (fiktívnu) neplatnosť svojím nekonaním spôsobil. Ak by boli intervenienti 1/ a 2/ konzistentní a ich argumentácia dôveryhodná, pri spochybňovaní jeho vlastníckeho statusu on očakával rovnaké spochybňovanie aj ich vlastného vlastníckeho práva, vrátane ich statusu, čo sa nestalo.

13. Intervenienti 1/ a 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 18.02.2021 k vyjadreniu žalovaného z 04.01.2021 a žalobcu z 04.01.2021 mali za to, že žalovaný je hospodár a správca spoločnej nehnuteľnosti a práve preto má zákonnú povinnosť vyplácať odmeny za užívanie pozemkov (nájomné) len vlastníkovi, ktorého podiel (výška) je nepochybný a riadne preukázaný. Sporné skutočnosti/práva nemôžu privodiť rozhodnutie vo veci a to už vôbec nie za situácie, keď sa rozhoduje nad rámec predmetu žaloby, ktorá znela len na zaplatenie, keď sa rozhoduje o vlastníckych právach tretích osôb, ktoré ani nie sú riadnym účastníkmi konania (stranami sporu) a ktorým sa zasahuje do ich práv, keďže sa rozhodnutie v tejto veci dotkne priamo aj ich práv (rozsahu ich práv, rozsahu ich nároku na vyplatenie zisku) a veľkosti ich spoluvlastníckeho podielu. Zotrvali na tom, že nikdy nešlo o ich žiadnu údajne agresívnu argumentáciu proti žalobcovi, nakoľko ide len o bránenie ich práv a súčasne obrana je len reakciou na protizákonné a nemorálne a neetické správanie sa žalobcu, ktorý od samotného začiatku nekoná s nimi čestne. Intervenienti 1/ a 2/ mali za to, že je správne a najmä zákonné, aby v prípade rozporu, resp. spornosti spoluvlastníckych podielov (ich výšky) jednotlivých členov k spoločnej nehnuteľnosti najprv boli vyriešené vlastnícke práva každého člena/subjektu, až následne je možné vyplácať akékoľvek zisky.

14. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 04.03.2021 uviedol, že žalobca v podaní zo dňa 18.02.2021 len zopakoval svoje doterajšie tvrdenia s tým, že minimálne jeho časť je vedomá nepravda, keďže priamo na pojednávaní bol súdu a žalobcovi predložený výpis z registra pozemkových spoločností, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktorých pozemkov sa spoločná nehnuteľnosť týka a to a/ kat. územie E., LV č. XXXX, b/ k.ú. E., LV č. XXXXX (od r. 2018, kedy došlo k ich odčleneniu od pozemkov na LV č. XXXX), c/ k.ú. J., LV č. XXX, s tým, že on ako žalovaný je v registri pozemkových spoločností vedený od r. 2008. Tento register je verejným registrom, tzn. prístupný každému, teda aj žalobcovi. Ak ide o verejný register, nie je možné vedome uvádzať nepravdu o tom, že zo žiadneho verejného registra nevyplývalo, ktoré pozemky tvoria súčasť spoločnej nehnuteľnosti. Opakovane uviedol, že a/ žalobca si svoje práva k spoločnej nehnuteľnosti môže odvodzovať výlučne

od podielu na spoločnej nehnuteľnosti s tým, že s podielom je spojené vlastníctvo nejakých pozemkov - žalobcovi nesvedčí žiadna listina, rozhodnutie, z ktorého by vyplývalo, že zdedil nejaký podiel na spoločnej nehnuteľnosti, b/ žalobca si nemôže odvodzovať akékoľvek práva z toho, že žalobca mal zdediť nejaké pozemky tvoriace súčasť spoločnej nehnuteľnosti, keďže z tohto nevyplýva, či a koľko podielov žalobca mal zdediť, c/ žalovaný je evidovaný v registri pozemkových spoločenstiev už od r. 2008 a to vrátane toho, ktoré pozemky tvoria súčasť spoločnej nehnuteľnosti - opakovane podotkol, že ide o verejný register, d/ žalovaný nárok žalobcu neuznáva, pretože tento nebol preukázaný, žalovaný len nespochybňuje správnosť matematického výpočtu, ktorý žalobca v konaní použil, neznamená to ale, že toto znamená uznanie alebo nerozporovanie nároku žalobcu, táto skutočnosť bola viackrát na pojednávaní uvedená, e/ žalovaný nemôže nárok žalobcu uznať, keďže tento doteraz nebol preukázaný, minimálne z ničoho nevyplýva, že žalobca zdedil nejaký podiel na spoločnej nehnuteľnosti. V opačnom prípade by týmto on porušil svoje povinnosti. Aj preto musel využiť svoje právo vzniesť námietku premlčania, čo sa aj stalo, keďže žalobca si svoje právo riadne a včas neuplatnil.

15. Intervenienti 1/ a 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 30.03.2021 k vyjadreniu žalovaného z 18.02.2021 a žalobcu z 18.02.2021 nesúhlasili s nejakými protizákonnými (protiprávnymi) výpočtami žalobcu mimo režimu spoločnej nehnuteľnosti v rozpore s Ústavou SR, zákonmi SR a odmietajú sa na tom podieľať. Viackrát zdôraznili, že zisk sa vytvoril na celej spoločnej nehnuteľnosti a má byť vyplatený podielnikom podľa ich spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti. Nemôže pred súdom obstať argument a tvrdenie žalobcu, že vychádzal z výpočtu iba parciel nachádzajúcich sa v J.. Oni počas celého súdneho konania niekoľkokrát prizvukovali, že popierajú celú žalobu žalobcu minimálne ako predčasnú, celý jeho nárok. Spochybnili a spochybňujú celú výšku nároku žalobcu. Žalobca počas celého súdneho konania opakoval, že sa jedná o spoločnú nehnuteľnosť, čo bolo medzi všetkými účastníkmi konania nesporné, ale pri preukázaní výšky spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti už vynechal režim spoločnej nehnuteľnosti a súdu predostrel len akýsi pofidérny výpočet svojho podielu odvodeného iba od časti parciel nachádzajúcich sa v jednom k.ú. J., a teda už nie na spoločnej nehnuteľnosti.

16. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 30.03.2021 k vyjadreniu žalovaného z 04.03.2021 a intervenientov 1/ a 2/ z 18.02.2021 uviedol, že v rámci vyjadrení po vydaní rozsudku sa zjavne iluzórne domnieva, že zanedbanie vlastnej povinnosti poprie nesúvisiacim tvrdením, že žalovaný je vedený vo verejnom registri pozemkových spoločenstiev. Tento nesprávne stotožňuje zápis obhospodarovateľa lesných pozemkov v registri pozemkových spoločenstiev s registrom spoločných nehnuteľností a konštantne mu splyvajú spoločné nehnuteľnosti a spoločne obhospodarované nehnuteľnosti (bližšie ku spoločnej nehnuteľnosti § 8 a ku spoločne obhospodarovanej nehnuteľnosti § 2 ods. 1 písm. d/ a § 12 zák. č. 97/2013 Z. z.). Absencia logiky takéhoto mixovaného tvrdenia žalovaného je zrejmá z toho, že v skutočnosti nikdy neexistoval a ani v súčasnosti neexistuje žiadny register, ani verejný, ale ani interný (napr. na okresnom úrade, pozemkovom odbore, alebo na okresnom úrade, katastrálnom odbore), z ktorého je možné vyhľadať, alebo akokoľvek stotožniť spoločnú nehnuteľnosť, alebo stotožniť pozemkové spoločenstvo a spoločnú nehnuteľnosť, alebo spoločne obhospodarovanú nehnuteľnosť. Dlhodobu existoval na okresných úradoch, pozemkových a neskôr pozemkových a lesných odboroch interný/neverejný register a cca od r. 2018 existuje aj verejný register pozemkových spoločenstiev ale bez diferenciácie na spoločné, alebo spoločne obhospodarované nehnuteľnosti, resp. bez informácie o takejto špecifikácii. Z registra je možné ku konkrétnemu obhospodarovateľovi len identifikovať konkrétny list vlastníctva ale nie je možné vyhľadať nehnuteľnosť (resp. konkrétny LV) a už vôbec nie s požiadavkou na charakteristiku, či ide o spoločnú nehnuteľnosť. Ďalej žalobca uviedol, že predpokladá, že žalovaný zastúpený advokátom postupuje v súlade s ust. § 150 ods. 1 C. s. p. a pravdivo a úplne uvádza podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Reálne pri prejednaní dedičstva notár v procesnom postavení súdneho komisára lustruje nehnuteľnosti vo vlastníctve poručiteľa prostredníctvom okresného úradu, katastrálneho odboru a právnu skutočnosť, že ide o spoločnú nehnuteľnosť, zistí až po oboznámení sa so zápisom na konkrétnom liste vlastníctva. Aj to len v prípade, ak tento zápis reflektuje skutkový stav a nejde o zápis o pseudo-spoločnej nehnuteľnosti, lebo kataster ku takémuto zápisu nevyžaduje žiadnu listinu, ktorá preukazuje spoločnú nehnuteľnosť. Zápis do LV má zabezpečiť oprávnená, resp. povinná osoba a ňou je obhospodarovateľ a túto zákonnú povinnosť obhospodarovateľ v procesnej pozícii žalovaný splnil až po oboznámení sa so žalobou dva roky po podaní žaloby (v r. 2019), aj to len ako prostriedok procesnej obrany. Bolo preto absurdné, aby nesplnenie základnej zákonnej informačnej povinnosti žalovaného, prípadne jeho právneho predchodcu, bolo pripisované na ťarchu

súdneho komisára v r. 2005 ku dedičskému konaniu po poručiiteľke R. M., v r. 2014 ku dedičskému konaniu po poručiiteľovi J. M. na žalobcu a dodatočnému prejednaníu dedičstva po poručiiteľke R. M. na právneho predchodcu intervenientov 1/ a 2/. Napokon on ako žalobca už v písomnom vyjadrení zo dňa 24.02.2020 prezentoval, že sa nevie sa vyjadriť, na základe akej právnej skutočnosti, alebo na základe akého rozhodnutia štátneho orgánu by pozemky nachádzajúce sa v k.ú. E. a J. mali byť spoločnou nehnuteľnosťou. Hypotéza o spoločnej nehnuteľnosti vychádza výlučne len z účelového tvrdenia žalovaného ale žalobca takéto tvrdenie žalovaného považuje za nepreukázané. Ďalšie tvrdenie žalovaného: „Žalobcovi nesvedčí žiadna listina, rozhodnutie, z ktorého by vyplývalo, že zdedil nejaký podiel na spoločnej nehnuteľnosti. ... minimálne z ničoho nevyplýva, že on zdedil nejaký podiel na spoločnej nehnuteľnosti“ je pokračovaním popierania existencie dôkazov vykonaných v konaní, ktorými sú najmä súdne rozhodnutia, konkrétne právoplatné a vykonateľné rozhodnutia súdov o nadobudnutí vlastníckeho práva ku nehnuteľnostiam. On skutočne nedokáže pochopiť logiku konania žalovaného, podľa ktorej sa (fiktívnej) neplatnosti osvedčení o dedičstve domáha ten, kto sám ich mylne považuje za právny úkon a ich (fiktívnu) neplatnosť svojim nekonaním vo vzťahu ku katastru nehnuteľností spôsobil (aj to len v prípade, ak dodatočný zápis o spoločnej nehnuteľnosti reflektuje skutkový stav a nejde o zápis o pseudo-spoločnej nehnuteľnosti). Podľa žalobcu ani intervenienti 1/ a 2/ zastúpení advokátom nerešpektujú ust. § 150 ods. 1 C. s. p. a on sa ku týmto negatívnym emotívnym argumentom, bez akejkoľvek opory, resp. v diametrálnom rozpore s vykonaným dokazovaním vyjadruje a popiera ich prakticky v každom svojom vyjadrení. Uviedol, že je podielovým spoluvlastníkom 2500/133700-ín ku nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXX pre k.ú. J. a vlastnícke právo nadobudol v dedičskom konaní po svojom otcovi J. M. a ten ho nadobudol po svojej matke R. M.. Táto skutková okolnosť je nespochybniteľná a nie je, resp. v čase prejednaníu dedičstva nebola v rozpore so žiadnym vtedy platným právnym predpisom. Tento právny stav intervenienti 1/ a 2/ popierajú a aktuálne polemizujú s jeho fiktívnym tvrdením o jeho výlučnom vlastníctve. Mal za to, že on nikoho neobmedzuje, a už vôbec iných spoluvlastníkov, nezasahuje do žiadnych práv iných osôb a nikoho neoklamal, ani intervenienti 1/ a 2/, ani nepodal žalobu na celú výšku nájomného (myslené aj za intervenientov 1/ a 2/). Spoločný právny predchodca žalobcu a intervenientov 1/ a 2/ vykonával vlastnícke právo prostredníctvom 25 hlasov, čo v prípade spoločnej žaloby by predstavovalo sumu 1.250,- eur a nie 1.075,- eur, ako bolo v žalobe zo dňa 24.10.2017. Vyplýva to aj z výpočtu, ktorý on uskutočnil pri odôvodnení čiastočného späťvzatiu žaloby zo dňa 20.11.2019. Nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. E. predstavujú celkovú výmeru 498801 m², čo predstavuje 9326,87 m² pri spoluvlastníckom podiele prináležiacom právnenému predchodcovi intervenientov 1/ a 2/ H. M. 2500/133700-ín (498801 m² x spoluvlastnícky podiel 2500/133700). Jeden hlas predstavuje výmeru 778,56 m² (zo zmluvy o pozemkovom spoločenstve) a na jeden hlas pripadá 17,- eur v r. 2014, 18,- eur v r. 2015 a 15,- eur v r. 2016, čo je spolu 50,- eur/hlas za trojročné obdobie. Nárok intervenientov 1/ a 2/ predstavuje 12 hlasov (9326,87 / 778,56 = 11,97 ? 12 hlasov) x 50 eur/hlas, a to zodpovedá istine 600,- eur. Žaloba zahrňujúca nárok žalobcu a intervenientov 1/ a 2/ by teda predstavovala istinu 1250,- eur (súčet nároku žalobcu po späťvzatiu 650,- eur a nárokov intervenientov 1/ a 2/ 600,- eur). Žaloba založená na neformálnom zistení nároku, po odopieraní informácií zo strany žalovaného, predstavovala istinu 1.075,- eur a nie 1.250,- eur (na porovnanie a kontrolu - obdobný podrobný výpočet s odôvodnením týkajúci sa žalobcu je v čiastočnom späťvzatiu žaloby zo dňa 20.11.2019). Aj ďalšie tvrdenia intervenientov 1/ a 2/, napr. že žalobca ich oklamal, že poza ich chrbát podal žalobu na zaplatenie celej výšky nájomného rovnajúceho sa spoločným 25 hlasom, sú poznamenané tak intenzívnou negatívnou iracionalitou, ktorá už zastiera a potláča jeho snahu o chápanie ich vyjadrení ako hodnovernej reflexie reálnych skutkových okolností. Takéto a obdobné negatívne fiktívne skutkové okolnosti naberajú na intenzite a rozumne sa s nimi dá vysporiadať, resp. ich poprieť v podstate len vtedy, ak ide vyslovene už o absurdné tvrdenia, alebo ak sa dajú exaktné matematicky vyvrátiť. Inak žalobca nie je schopný argumentom e contrario, dôkazom z opaku preukázať neexistenciu dôkazu, resp. vyvrátenie domnienok, ktoré intervenienti 1/ a 2/ formulujú ako skutkové tvrdenia, vo vzťahu k nemu typicky difamačného charakteru, ak on ako procesná strana zastúpená advokátom má postupovať v súlade s ust. § 151 ods. 2 C. s. p.

17. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení z 29.04.2021 k podaniu žalobcu z 30.03.2021 uviedol, že žalobca nesprávne chápe inštitút spoločnej nehnuteľnosti. Neustále spoločnú nehnuteľnosť, ktorá je samostatnou vecou, stotožňuje s chápaním pojmu pozemok v zmysle definície upravenej v Občianskom zákonníku. Opakovane opomína fakt, že podľa platných právnych predpisov „spoločná nehnuteľnosť“ je jedna jediná vec aj v prípade, ak sa skladá z viacerých pozemkov. Ďalšou žalobcom nerešpektujúcou skutočnosťou, že je platné predpisy poznajú len pojem „podiel na spoločnej nehnuteľnosti“ s ktorým je spojené vlastníctvo pozemkov (v chápaní podľa Občianskeho zákonníka) a nie

naopak. To znamená, že v prípade ak niekto síce omylom/nesprávne/v rozpore so zákonom nadobudol spoluvlastnícky podiel na pozemku, ktorý tvorí súčasť spoločnej nehnuteľnosti, neznamená to, že nadobudol aj podiel na spoločnej nehnuteľnosti. Toto chápanie pojmu „podiel na spoločnej nehnuteľnosti“ vyplýva jednoznačne z existujúcej judikatúry ÚS SR“. Žalobca teda nijakým spôsobom nepreukázal, že nadobudol podiel na spoločnej nehnuteľnosti, keďže zo žiadneho z dokladov, ktorým sa snaží preukázať svoj nárok nevyplýva, že predmetom dedičského konania bol podiel na spoločnej nehnuteľnosti. Na tomto fakte nezmení nič ani neustále opakovanie nesprávnych argumentov zo strany žalobcu, ktoré jednoznačne vychádzajú: a/ nesprávneho chápania inštitútu spoločnej nehnuteľnosti a b/ nerešpektujú fakt, že žalovaný je evidovaný v registri pozemkových spoločenstiev už od r. 2018 a to vrátane toho, ktoré pozemky tvoria súčasť spoločnej nehnuteľnosti.

18. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 26.05.2021 k vyjadreniu žalovaného zo dňa 29.04.2021 a k vyjadreniu intervenientov 1/ a 2/ zo dňa 30.03.2021 uviedol, že má za to, že pojem spoločná vec nesprávne nechápe a súhlasí s citovanou argumentáciou žalovaného. Skutočne, „spoločná nehnuteľnosť“ môže byť jedinou vecou aj v prípade, ak sa skladá z viacerých pozemkov. Čo je ale explicitným komparatívnym dôkazom, že ku jednotlivým pozemkom, resp. skupinám pozemkov zapísaným na rôznych listoch vlastníctva, nemusí byť rovnaký spoluvlastnícky podiel. Všetky jednotlivé nehnuteľnosti, aj keď s rôznymi spoluvlastníckymi podielmi, môžu byť zahrnuté do jedného celku, ktorý spoločnou nehnuteľnosťou už je. Takýto skutkový stav je bežný a v žiadnom prípade nie je protiprávny a neexistuje žiadna právna norma, ani žiadna zmluvná dohoda strán, ktorá by neumožňovala diferencovať na rôznych LV rôzne spoluvlastnícke pomery. Dôležité je, že jednotlivé LV sú relevantným rozhodnutím oprávnenej osoby považované za jeden celok, ktorý spoločnou nehnuteľnosťou je. Žalobca popiera argumentáciu, že ide o rozpor s judikatúrou ÚS SR, resp. akoukoľvek inou judikatúrou. Navyše, on opakovane poukazuje na skutočnosť, že žalovanému pri argumentácii konštantne splyva právny úkon s rozhodnutím, ak žalovaný v priebehu celého konania argumentuje súdnymi rozhodnutiami, týkajúcimi sa právnych úkonov, a tieto považuje za relevantné aj ku rozhodnutiam štátnych orgánov. Údajnou judikatúrou žalovaný argumentoval prvýkrát v písomnom vyjadrení zo dňa 03.12.2018, poukazujúc na bežné, a celkom určite nejudikátorne rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sp/38/2016, týkajúce sa konania o vklad kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností, čo je nespochybniteľný právny úkon a nie rozhodnutie. Najdôležitejšia právna veta z tohto rozsudku je: „Podľa ust. § 9 ods. 8 zákona o pozemkových spoločenstvách je prevod vlastníckeho práva k podielu na spoločnej nehnuteľnosti len na niektorých pozemkoch patriacich do spoločnej nehnuteľnosti zakázaný.“ Následne žalovaný ku svojmu vyjadreniu zo dňa 03.06.2020 priložil Nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 154/2010 z 05.10.2010, kde ústavný súd citoval definíciu výklad pojmu spoločná nehnuteľnosť najvyššieho súdu SR: "Spoločná nehnuteľnosť ako taká nemôže byť predmetom občiansko-právnych vzťahov. Ako bolo už uvedené predmetom občianskoprávneho vzťahu môžu byť len pozemky. ... Ak darkyňa daruje podiel spoločnej nehnuteľnosti (časť zo svojho podielu), má sa za to, že predmetom darovacej zmluvy je darovanie podielu v každom jednom pozemku a teda dochádza ku zmenšeniu výmery pod zákonom prípustnú hranicu 2000 m²". Aj toto rozhodnutie sa evidentne týka opäť právnych úkonov (daru), a nie rozhodnutí štátnych orgánov a riešila sa problematika zákazu drobenia pôdy a nie prípadného zákazu delenia spoločnej nehnuteľnosti. Napriek vyššie uvedenej citovanej argumentácii je potrebné dodať, že Ústavný súd sa ani s citovanou argumentáciou NS SR nestotožnil a konštatoval: „Výklad pojmu spoločná nehnuteľnosť tak, ako ho interpretovali a aplikovali orgány správy katastra a všeobecné súdy, je ústavne nekonformný, keďže nepripustným spôsobom zasahuje do označených práv sťažovateľiek" - čiže výklad pojmov súdov nižšieho stupňa bol podľa názoru ÚS SR príliš reštriktívny. Dňa 03.06.2020 žalovaný do spisu doložil opäť bežné, nejudikátorne rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/129/2013 s týmito zvýraznenými právnymi vetami: „Vlastník podielu na urbárskej nehnuteľnosti nemôže previesť svoj podiel len k jednému, prípadne k niektorým pozemkom, ale môže previesť podiel na spoločnej nehnuteľnosti. ... Preto odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom prevodu môžu byť spoluvlastnícke podiely, avšak len za predpokladu, že by bola prevádzaná celá skupina pozemkov tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť, čo však nie je prejednávaný prípad.“ - týkajúce sa opäť konania o vklad darovacej zmluvy do katastra nehnuteľností, teda prevodu vlastníckeho práva, čo je stále právny úkon a nie rozhodnutie štátneho orgánu. Žalovaný následne údajnou judikatúrou opakovane argumentoval aj v odvolaní zo dňa 03.06.2020, kde opäť poukazoval na vyššie citovaný nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 154/2010. Predposlednýkrát údajnou judikatúrou žalovaný argumentoval vo vyjadrení zo dňa 18.02.2021, už bez označenia „judikátu“. Žalobca uviedol, že súhlasí so všetkými citovanými právnymi vetami z vyššie uvedených súdnych rozhodnutí a má za to, že prevod vlastníckeho práva k podielu na spoločnej nehnuteľnosti len na niektorých pozemkoch patriacich do spoločnej nehnuteľnosti

je zakázaný. No prejednávany prípad sa netýka nadobudnutia vlastníckeho práva právnym úkonom, ale rozhodnutím štátneho orgánu. Reštriktívnosť ku spoločenským vzťahom pri právnych úkonoch preto nie je limitujúcim faktorom aj vo vzťahu ku rozhodnutiam štátnych orgánov. Navyše, ako on uviedol vo svojom predchádzajúcom vyjadrení, žalobca nedokáže pochopiť logiku konania žalovaného, podľa ktorej sa (fiktívnej) neplatnosti osvedčení o dedičstve domáha ten, kto sám ich mylne považuje za právny úkon a ich (fiktívnu) neplatnosť svojim nekonaním vo vzťahu ku katastru nehnuteľností spôsobil (aj to len v prípade, ak dodatočný zápis o spoločnej nehnuteľnosti reflektuje skutkový stav a nejde o zápis o pseudo-spoločnej nehnuteľnosti). Žalobca tvrdil, že neexistuje žiadna judikatúra, popierajúca nadobudnutie vlastníckeho práva rozhodnutím (štátneho orgánu, napr. súdu), a už vôbec nie v čase, kedy došlo ku nadobudnutiu vlastníckeho práva konkrétnymi rozhodnutiami žalobcu a jeho právnych predchodcov. Platná právna úprava umožňovala zakazovala deliť spoločnú nehnuteľnosť prostredníctvom ust. § 9 ods. 8 zák. č. 97/2013 Z. z. v znení účinnom odo dňa 01.05.2013 do dňa 30.04.2018 len v prípade prevodu vlastníckeho práva. Žiadna právna úprava v tomto čase nezakazovala nadobudnutie vlastníckeho práva ku časti spoločnej nehnuteľnosti v prípade prechodu vlastníckeho práva. Ku nadobudnutiu vlastníctva na žalobcu došlo prechodom vlastníckeho práva v súlade s § 9 ods. 8 zák. č. 97/2013 Z. z. v znení účinnom odo dňa 01.05.2013 do dňa 30.04.2018. Až novelou zák. č. 97/2013 Z. z. v znení zák. č. 110/2018 Z. z. s účinnosťou odo dňa 01.05.2018 došlo ku rozšíreniu obmedzenia nadobudnutia vlastníckeho práva aj na prechod vlastníckeho práva. Žalobca mal za to, že nadobudol vlastnícke právo ku nehnuteľnostiam v správe žalovaného dedičským konaním po porúčiteľovi J. M. (svojom otcovi) a to osvedčením o dedičstve sp. zn. 4D/149/2013, Dnot 178/2013 zo dňa 03.03.2014, právoplatné a vykonateľné 25.03.2014, vydanom notárom JUDr. Jurajom Ehnem. Právny predchodca intervenientov 1/ a 2/ H. M. nadobudol vlastnícke právo na základe dodatočného prejednávania dedičstva po nebohej R. M., osvedčením o dedičstve 13D/18/2013, Dnot 78/2013 zo dňa 28.04.2014 a - doposiaľ nie je zákonným spôsobom spochybnený zápis spoluvlastníckych podielov právnych nástupcov po nebohej R. M. na LV č. XXX pre k.ú. J. a ani na LV č. XXXX a č. XXXXX pre k.ú. E., ako je uvedené v odôvodnení rozsudku (bod 31.). Obidva dátumy rozhodnutia o prechode vlastníckeho práva sú právoplatné a vykonateľné ku dňu, kedy absentoval zákaz prechodu vlastníckeho práva ku časti spoločnej nehnuteľnosti (od 01.05.2013 do 30.04.2018). V danom kontexte existuje ale iná reálna judikatúra, ktorá danú problematiku upravuje inak, a to v prospech žalobcu: - Meritórne rozhodnutie uvedené vo výroku rozsudku je záväzné a v inom konaní nemôže byť posúdená tá istá vec prejudiciálne inak (napr. R 40/2013) - žalobca poznamenal, že za meritórne rozhodnutie považuje spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva ku nehnuteľnostiam, bližšie napr. vyjadrenie žalobcu zo dňa 23.03.2020, - Spornosť vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je oprávnený záväzným spôsobom vyriešiť iba všeobecný súd v rámci konania o určovacej žalobe (uznesenie III. ÚS 52/2010-16 zo dňa 02.02.2010) - takúto žalobu nepodal nikto, ani žalovaný, ani intervenienti 1/ a 2/. Opravným prostriedkom proti osvedčeniu o dedičstve je žiadosť o pokračovanie v konaní o dedičstve, ktorú môže účastník podať do 15 dní od prevzatia osvedčenia o dedičstve príslušnému súdu a ani tento spôsob intervenienti 1/ a 2/ nevyužili v prípade, ak by mali záujem byť konzistentní voči tvrdeniam, ktoré produkovali v priebehu doterajšieho konania. V kontexte vyššie uvedeného sa nemožno stotožniť so záverečnou argumentáciou žalovaného o tom, že on nepreukázal, že nadobudol podiel na spoločnej nehnuteľnosti. Ku vyjadreniu intervenientov 1/ a 2/ zo dňa 30.03.2021 uviedol, že títo za alfu a omegu konania považujú a do popredia dávajú nálezy ÚS SR a iné rozhodnutia všeobecných súdov SR, na ktoré poukázal žalovaný. Žalobca ku takejto argumentácii len poukázal na predchádzajúcu časť vyjadrenia ku simulovaniu argumentácie údajnou judikatúrou žalovaným a ku vyjadrením ku platnosti jeho vlastníckeho práva. Pokiaľ ide o údajnú pofidérnosť výpočtov, išlo len o niekoľko jednoduchých matematických operácií typu delenia a násobenia, ktoré žalovaný nepoprel (spochybnil ku nim len právny nárok). Jednoduché počtové úkony prezentované žalobcom ku výške nároku sú odvodené z vykonaného dokazovania a nie sú pochybné, ani nedôveryhodné.

19. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 C. s. p.), oprávneným subjektom - účastníkmi, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolania žalobcu, žalovaného a intervenientov 1/ a 2/ majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 C. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a po zopakovaní dokazovania na nariadenom odvolacom pojednávaní rozsudok okresného súdu vo výroku II. v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 429,- eur a vo výroku III. potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.), vo výroku II. v časti úrokov z omeškania rozsudok okresného súdu

zmenil (§ 388 C. s. p.) a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol pričom vo výroku I. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

20. V preskúmvanej veci okresný súd napadnutým rozsudkom č. k. 25C/98/2017-743 zo dňa 23.06.2020 rozhodol tak, že konanie o zaplatenie sumy 425,- eur s príslušenstvom zastavuje (výrok I.). Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 429 eur spolu s: - 5,05 % p.a. úrokom z omeškania ročne zo sumy 234,- eur od 28.12.2017 do zaplatenia, - 5,05 % p.a. úrokom z omeškania ročne zo sumy 195,- eur od 28.12.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V zbytku súd žalobu zamietá (výrok III.). Žalovaný a intervenienti v rade 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,20 % (výrok IV.).

21. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie: žalobca, žalovaný a so súhlasom žalovaného aj intervenienti 1/ a 2/ na strane žalovaného.

22. Podľa § 380 ods. 1 C. s. p. odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

23. Odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie možno napadnúť len z dôvodov taxatívne uvedených v ust. § 365 ods. 1 C. s. p. Uvedenie dôvodov z akých sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 C. s. p. V súlade so zásadou koncentrácie odvolacieho konania odvolací súd je podľa § 380 ods. 1 C. s. p. odvolacími dôvodmi viazaný, čo znamená, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, prípade podľa § 365 ods. 3 C. s. p. doplní do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré boli odvolateľom uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Prítomnosť, resp. naplnenie iných odvolacích dôvodov, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nezisťuje a ani ich neposudzuje s výnimkou väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 161 ods. 1 C. s. p.), na ktoré podľa § 380 ods. 2 C. s. p. prihliadne odvolací súd aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

24. Odvolací súd prvom rade uvádza, že v danej veci žalobca ako člen pozemkového spoločenstva sa na žalovanom - pozemkové spoločenstvo domáhal zaplatenia sumy 1.075,- eur, po čiastočnom späťvzati žaloby sumy 650,- eur s príslušenstvom z titulu nevyplatenia podielu na zisku vyplývajúceho z hospodárenia žalovaného na spoločnej nehnuteľnosti za r. 2014-2016. Podľa katastra nehnuteľností žalobca je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností v k.ú. J. vedených na LV č. XXX ako CKN parcele č. 265, 316, 630, 631 a EKN č. 253, 275 a 6312 s podielom 2500/133700-ín a intervenienti 1/ a 2/ podielovými spoluvlastníkmi v nehnuteľnostiach v k.ú. E. vedených na LV č. XXXX a LV č. XXXXX a to intervenient 1/ s podielom 2500/267400-ín a intervenient 2/ s podielom 2500/267400-ín.

25. Žalovaný v odvolaní v prvom rade poukazoval na to, že nehnuteľnosti vedené v k.ú. E. LV č. XXX a k.ú. J. LV č. XXXX a LV č. XXXXX tvoria spoločnú nehnuteľnosť podľa § 8 ods. 1 zák. č. 97/2013 Z. z., ktorá skutočnosť nebola nikým v konaní relevantne spochybnená, tzn. ide o nepochybnú skutočnosť, vyplývajúcu dokonca aj z verejného registra.

26. K posúdeniu nehnuteľností ako spoločnej nehnuteľnosti dospel aj okresný súd a odvolací súd sa s ním stotožňuje.

27. Následne bol okresný súd názoru, že dedičskými rozhodnutiami nedošlo k takému postupu súdu, ktorým by došlo k porušeniu § 4 zák. č. 181/1995 Z. z. teda nedošlo k rozdeleniu podielového spoluvlastníctva spoločnej nehnuteľnosti, resp. zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti, ale k prechodu spoluvlastníckeho podielu právneho predchodcu - u nehnuteľností zapísaných v dvoch katastrálnych územiach na dvoch odlišných spoluvlastníkov (pričom podielové spoluvlastníctvo na spoločnej nehnuteľnosti zostáva nezmenené - bez neprípustného následku).

28. V tejto súvislosti žalovaný v odvolaní namietal, že predmetom občianskoprávných vzťahov môže byť len spoločná nehnuteľnosť a podiely na nej a je vylúčené, aby predmetom občianskoprávných vzťahov boli jednotlivé/len niektoré pozemky tvoriace súčasť občianskoprávných vzťahov. Ak sa tak v r. 2005 v dedičskom konaní po R. M. stalo, stalo sa tak v rozpore so zákonom. Mal za to, že súd

na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, o tom, že žalobca po svojom právnom predchodcovi nadobudol nejaký podiel na spoločnej nehnuteľnosti ako jediného spôsobilého predmetu občianskoprávných vzťahov. Žalobca nadobudol podľa existujúcich a v spise sa nachádzajúcich osvedčení len spoluvlastnícky podiel na niektorých pozemkoch tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť, nie však akýkoľvek podiel na spoločnej nehnuteľnosti. Jeho nároku nesvedčí zápis v katastri nehnuteľností a zároveň to nevyplýva z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 4D/149/2013, Dnot 178/2013. Žalobca teda relevantným a právne významným spôsobom nepreukázal, že je nositeľom ním tvrdeného práva, teda, že má aktívnu vecnú legitímáciu na konanie o nároku na zaplatenie akéhokoľvek podielu zo zisku na spoločnej nehnuteľnosti.

29. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.06.2010 sp. zn. 2Cdo 205/2009).

30. „Na to aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobcov uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho postavenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 192/2004).

31. Odvolací súd sa s námietkou žalovaného nestotožňuje.

32. Zopakovaním dokazovania oboznámením sa s listinami mal preukázané, že podľa osvedčenia o dedičstve sp. zn. 30D/326/05, Dnot 76/05 z 10.11.2005 po R. M., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX boli v rámci bodu III. súpisu aktív označené 1. nehnuteľnosti v kat. úz. J. (okr. T.) LV č. XXX - parc. reg. C: parc. č. 265 les.p. 12020 m² parc. č. 316 les.p. 11634 m², parc. č. 630 les.p. 99130 m², parc. č. 631 les.p. 13257 m², parc. reg. E: parc. č. 253 les.p. 113998 m², parc. č. 275 les.p. 233057 m², parc. č. 632 les.p. 58708 m², B 43 v 2500/133700202.619,- Sk. Z bodu 2. Hnutelnosti vyplýva, že poručiiteľka vlastnila v urbáre J., pozemkovom spoločenstve 25 hlasov s výmerou 1,9 ha. Uvedené hlasy sú zapísané na katastri Bytča a Čadca. Na základe dedičskej dohody sa nadobúdateľom celého dedičstva stal J. M. - otec žalobcu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.11.2005. Z osvedčenia o dedičstve po poručiiteľovi J. M., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom dňa XX.XX.XXXX č. k. 4D/149/2013, D not 178/2013 z 03.03.2014 vyplýva, že v bode II. súpise aktív dedičstva je v rámci nehnuteľnosti tiež uvedené: spoločné nehnuteľnosti podľa Zákona č. 97/2013 ... na LV č. XXX, pod B/135, v 2500/133700 k.ú. J. parc. CKN č. 265 „lesné pozemky“ 12020 m², parc. CKN č. 316 „lesné pozemky“ 11634 m², parc. CKN č. 630 „lesné pozemky“ 99130 m², parc. CKN č. 631 „lesné pozemky“ 13257 m², parc. EKN č. 253 „lesné pozemky“ 113998 m², parc. EKN č. 275 „lesné pozemky“ 233057 m², parc. EKN č. 632 „lesné pozemky“ 58708 m², spolu v hodnote 5.065,48 eur a v bode IV. sa uvádza, že notár podľa ust. § 175 zca ods. 1 písm. c/ OSP osvedčil, že dedičia medzi sebou, o vyporiadaní dedičstva uzavreli túto dohodu: - nadobúdateľom nehnuteľností zapísanej na LV č. XX, pod B/9, v 1/16, k.ú. J., parc. CKN č. 583 „TTP“ 8691 m² a spoločných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k.ú. J., podrobne uvedených súpise aktív a pasív dedičstva, je syn poručiiteľa: H. M. (žalobca - poznámka odvolacieho súdu) 03.03.2014. Osvedčením dedičstva sp. zn. 13D/18/2013, D not 78/13 z 28.04.2014 týkajúcim sa žiadosti o dodatočné prejednanie dedičstva bol v bode III. zostavený súpis aktív a pasív dedičstva a v znení aktív kat. úz. E. (okr. M.) - LV č. XXXX - parc. reg. C: parc. č. 2875/4 les.p. 215339 m², parc. č. 2889/1 les.p. 1713 m², parc. č. 2890 les.p. 166519 m², parc. č. 3088/1 les.p. 722 m², parc. č. 3110/2 les.p. 1104

m2, parc. č. 3871/3 les.p. 704 m2, parc. č. 3872/6 les.p. 112700 m2, B43 v 2500/133700...6.155,70 eur. Notár ako poverený súdny komisár týmto za súhlasu prítomných účastníkov osvedčil, že dedičia, resp. ich zástupcovia uzavreli o vyporiadaní dedičstva túto dedičskú dohodu: Nadobúdateľom celého novoobjaveného dedičstva, uvedeného v súpise aktív a pasív v bode III. tohto osvedčenia o dedičstve (v podieloch vzhľadom k celku tak, ako je uvedené), je syn poručiťky H. M. bez povinnosti výplátok ustupujúcim spoludedičom. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.04.2014.

33. Vlastnícke právo sa nadobúda na základe skutočností ustanovených zákonom (§ 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

34. Dedením sa všeobecne rozumie prechod majetkových práv (majetku) a povinností (aktív a pasív, imania) zomrelej osoby (poručiťky) na dedičov ako jeho právnych nástupcov (dedičské právne nástupníctvo, dedičská sukcesia), ak tieto práva a záväzky smrťou nezanikajú alebo neprechádzajú na nadobúdateľa inak ako dedením (pozostalosť, resp. z hľadiska dediča - dedičstvo).

35. Dedičstvo sa (hmotnoprávne) nadobúda podľa § 460 Občianskeho zákonníka okamihom smrti poručiťky (vlastníka pozemku), priamo na základe zákona (ipso iure) bez osobitného nadobúdacieho úkonu dediča. Uznesenie súdu o dedičstve podľa § 75q Občianskeho súdneho poriadku (teraz osvedčenie o dedičstve - poznámka odvolacieho súdu) je podľa výsledkov ustálených súdom, úradným potvrdením o tom, kto a aké dedičstvo nadobudol.

36. Podľa § 9 ods. 8 zák. č. 97/2013 Z. z. prevod vlastníckeho práva k podielu na spoločnej nehnuteľnosti len na niektorých pozemkoch patriacich do spoločnej nehnuteľnosti je zakázaný.

37. Vzhľadom na uvedené predmetné dedičské rozhodnutia považuje odvolací súd za platné a teda rozhodné pre posúdenie veci. Preukazujú tak prechod vlastníckeho práva k podielu na pozemkoch tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť, ktorý je podľa odvolacieho súdu možný. Z nich vyplýva, že poručiťka R. M. vlastnila 25 hlasov, ktoré hlasy boli zapísané na katastri Bytča a Čadca. Nehnuteľnosti v k.ú. J. sú tie, ktoré boli vedené na katastri Bytča a v k.ú. E. vedené na katastri Čadca. Tieto zdedil a teda 25 hlasov otec žalobcu J. M. a po ňom syn - žalobca. Pokiaľ ide o osvedčenie dedičstva, ktorého nadobúdateľom sa stal H. M. k jeho vydaniu došlo až po tom ako nehnuteľnosť nadobudol žalobca. Nehnuteľnosti predstavujúce spoločnú nehnuteľnosť a teda v oboch k.ú. J. i k.ú. E. boli aj predmetom zmluvy o nájme nehnuteľností z 01.12.2014 uzavretej medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom. Vzhľadom na to žalobca preukázal, že je nositeľom tvrdeného práva a teda má aktívnu vecnú legitimáciu na konanie o nároku podielu zo zisku na spoločnej nehnuteľnosti užívanej v uplatňovanom období žalovaným.

38. Intervenienti 1/ a 2/ zastávali v odvolaní názor, že súd zasiahol do ich vlastníckych práv (o veľkosti spoluvlastníckych podielov na spoločnej nehnuteľnosti) keď žalobcovi určil, že má 13 hlasov na spoločnej nehnuteľnosti a im 12 hlasov spoločne a to všetko bez opory v zákone, v zápisoch urbáru ako žalovaného a v listoch vlastníctva. S prihliadnutím na argumenty súdu bolo zrejmé že tento sám nevedel zistiť veľkosť podielu žalobcu na spoločnej nehnuteľnosti, preto oni mali za to, že bolo zrejmé, že tento sám nevedel zistiť veľkosť podielu žalobcu na spoločnej nehnuteľnosti a preto mal súd žalobu ako predčasnú zamietnuť a odkázať žalobcu na vyriešenie si najprv vlastníckych práv (resp. spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti) a až následne sa domáhal nejakých nárokov zo zisku, ktoré by už prislúchali jeho konkrétnemu riadne a bez pochyb určenému podielu na spoločnej nehnuteľnosti.

39. Odvolací súd považuje uvedenú námietku za nedôvodnú. Vychádzajúc z dedičských rozhodnutí žalobca nadobudol po otcovi J. M. spoločnú nehnuteľnosť v k.ú. E. a k.ú. J. v podiele 2500/133700-in a teda 25 hlasov.

40. V ďalšej časti odvolania intervenienti 1/ a 2/ namietali nepravdivosť tvrdenia, že vyčíslenú výšku nároku nespochybovali.

41. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podal dňa 20.11.2019 podanie označené ako „Vyjadrenie žalobcu a čiastočné späťvzatie žaloby“ (č.l. 491 spisu). V tomto podaní uviedol podrobne ako dospel k výpočtu uplatňovaných 13 hlasov. Uvedené podanie bolo doručené splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa

27.11.2019 (č.l. 510 spisu) a splnomocnenému zástupcovi intervenientov 1/ a 2/ dňa 06.12.2019 (č.l. 512 spisu). Intervenienti 1/ a 2/ potvrdili aj v odvolaní, že mali vedomosť o čiastočnom späťvzati žaloby a preto museli mať vedomosť aj o uvedenom výpočte. Okrem toho na pojednávaní dňa 23.06.2020 uviedli, že sa k výpočtu nevedia vyjadriť. Samotný žalovaný na pojednávaní dňa 13.06.2020 uviedol, že „matematicky by to mohlo súhlasiť“ aj keď on mal za to, že žalobcovi s poukazom na dedičské rozhodnutia nárok nevznikol. Na uvedenom vyjadrení zotrval aj v odvolacom konaní. Žalovaný teda výpočet nespochybnil. Intervenienti 1/ a 2/ pokiaľ mali pochybnosti o výške nepredložili iný dôkaz ani nenavrhlí vykonanie dokazovania v tomto smere. Odvolací súd si preto zhodne s okresným súdom výpočet osvojuje.

42. Vzhľadom na záver odvolacieho súdu o počte 25 hlasov pre žalobcu, bolo potrebné prihliadnuť na to, že si žalobca uplatňoval nárok o počte 13 hlasov a teda v nižšej sume, ktorou bol odvolací súd viazaný. Z toho dôvodu súhlasí s okresným súdom pokiaľ ide o priznanie nároku žalobcovi za r. 2015 (234,- eur) a r. 2016 (195,- eur) v celkovej sume 429,- eur. Nárok za r. 2014 v sume 221,- eur považoval okresný súd vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným za dôvodnú. Prihliadol preto na ňu a žalobcovi nárok nepriznal.

43. Žalobca v odvolaní tvrdil, že vznesenie námietky premlčania bolo výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukazoval na to, že on - žalobca pri začatí konania nemal žiadnu informáciu o prijatí rozhodnutia o čase a výške výplaty za r. 2014, 2015, ani 2016, ani o platobných podmienkach, a o túto poskytnutie tejto informácie sa neúspešne domáhal už v čase pred podaním žaloby. Až v priebehu súdneho konania žalovaný na opakované požiadavky a návrhy na uloženie edičnej povinnosti uvedené informácie sprístupnil.

44. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi, a v prípade, že tomu tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Pokiaľ ide o výkon práva, ktoré účastníkovi dáva priamo právny predpis, prichádza do úvahy aplikácia tohoto ustanovenia len vo výnimočných prípadoch. Dobrými mravmi rozumie ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Týmto normám zásadne neodporuje, ak namieta niekto premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, nakoľko inštitút premlčania prispievajúc k istote v právnych vzťahoch je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré podľa zákona premlčuje.

45. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že žalobca nevyvinul dostatočnú iniciatívu pre uplatnenie si nároku podielu zo zisku na spoločnej nehnuteľnosti za r. 2014. Nehnuteľnosti nadobudol na základe osvedčenia o dedičstve dňa 03.03.2014 takže mal dostatočný čas (3 roky) na uplatnenie si nároku. Predžalobná výzva z 29.05.2017 bola žalobcovi doručená dňa 31.05.2017 a týkala sa len výzvy na predloženie aktuálnej zmluvy o pozemkovom spoločenstve ku spoločným nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXX. k.ú. H., ku ktorým je podielovým spoluvlastníkom. Odpoveď bola splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručená dňa 12.06.2017. Ostatné listiny (rozhodnutia o pozemkovom spoločenstve týkajúce sa rozdelenia zisku za obdobie r. 2014, 2015 a 2016 a rozhodnutia pozemkového spoločenstva upravujúce výšku nájmu týkajúce sa nájomného vzťahu so žalobcom za obdobie r. 2014, 2015, 2016) sú žiadané žalobcom až v rámci uloženia edičnej povinnosti žalovanému v zmysle ust. § 189 C. s. p., ktoré je súčasťou žaloby zo dňa 27.12.2017. Pokiaľ žalovaný nechcel žalobcovi sprístupniť údaje mal sa obrátiť na súd napr. s podaním neodkladného opatrenia, ktorým by bolo žalovanému uložené vydať označené listiny. Z týchto dôvodov žalobca vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania žalovaným a uplatnenie námietky premlčanie nie je preto v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

46. Intervenienti 1/ a 2/ v odvolaní namietali, že výška úrokov z omeškania z predmetnej sumy je v rozpore s právnym predpisom určujúcim výšky úrokov z omeškania v danom období.

47. V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania

ustanovuje vykonávací predpis. Vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a ktorý výšku úrokov z omeškania určuje v ustanovení § 3.

48. Súdna prax je jednotná v tom, že z povahy ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1992 Z. z. vyplýva, že kogentne je stanovená horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 5, ročník 2000, R 5/2000).

49. Podľa odvolacieho súdu pokiaľ si teda žalobca uplatňoval úroky z omeškania od 28.02.2017 vo výške 5,05 % tak táto nie v súlade s aktuálnou sadzbou zákonných úrokov z omeškania. Táto je totiž stanovená podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s vykonávacím predpisom, ktorým je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a to konkrétne v ustanovení § 3 vo výške 5,00 % z dlžnej sumy.

50. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 429,- eur a vo výroku III. ako vecne správny potvrdil. Vo výroku II. v časti úrokov z omeškania rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 429,- eur od 28.02.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Vo výroku I. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý nakoľko nebol napadnutý odvolaním.

51. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Taktiež vychádzal z ust. § 262 ods. 1, § 256 ods. 1, § 255 ods. 1, 2 C. s. p. Žalobca sa na žalovanom domáhal zaplatenia sumy celkovej sumy 1.075,- eur. Ohľadom sumy 425,- eur bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom, bez toho, aby išlo len o reakciu na správanie žalovaného (napr. plnenie dlhu) ktorý tak procesne zavinil zastavenie konania v zmysle ust. § 256 ods. 1 C. s. p. Čo sa týka sumy 221,- eur súdnym rozhodnutím bola žaloba žalobcu v tejto časti zamietnutia. Neúspech žalobcu z uplatnenej sumy 1.075,- eur predstavovala suma 650,- eur (425,- eur + 221,- eur) v percentuálnom vyjadrení 60,093 % a úspech žalobcu suma 429,- eur priznaná súdnym rozhodnutím a to v percentuálnom vyjadrení 39,907 %. Rozdiel predstavuje v neprospech žalobcu 20,186 % zaokrúhlene 20,20 %, ktorý je tak úspechom žalovaného a intervenientov 1/ a 2/. Z toho dôvodu odvolací súd rozhodol, že žalovaný a intervenienti 1/ a 2/ na strane žalovaného majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,20 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

52. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).